

Narad-Parivrajaka Upanishad

——
नारदपरिव्राजकोपनिषत्

——
Document Information

Text title : Narada-Parivrajaka Upanishad

File name : naradparivra.itx

Category : upanishhat, svara

Location : doc_upanishhat

Author : Vedic Tradition

Transliterated by : Sunder Hattangadi

Proofread by : Sunder Hattangadi

Description-comments : 43 / 108; Atharva Veda - Sanyasa upanishad

Latest update : Feb. 27, 2000

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

April 1, 2025

sanskritdocuments.org

Narad-Parivrajaka Upanishad

नारदपरिव्राजकोपनिषत्

पारिव्राज्यधर्मपूगालङ्कारा यत्प्रबोधतः ।
दशप्रज्ञवलक्ष्यार्थं यान्ति तं राममाश्रये ॥

ॐ भद्रं कर्णेभिः शृणुयाम देवाः ॥

भद्रं पश्येमाक्षभिर्यजत्राः ॥

स्थिरैरङ्गैस्तुष्टुवाꣳसस्तनूभिः ॥

व्यशेम देवहितं यदायुः ॥

स्वस्ति न इन्द्रो वृद्धश्रवाः ॥

स्वस्ति नः पूषा विश्वदेवाः ॥

स्वस्ति नस्तार्क्ष्यो अरिष्टनेमिः ॥

स्वस्ति नो बृहस्पतिर्दधातु ॥

ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ॥

परिव्राट्त्रिशिषी सीतायूडानिर्वाणामण्डलम्

दक्षिणा शरभं स्कन्दं मडानारायणाद्भयम् ॥

अथ कदाचित्परिव्राजकाभरणो नारदः सर्वलोकसंयारे

दुर्वन्नपूर्वपुण्यस्थलानि पुण्यतीर्थानि तीर्थोदुर्वन्नवलोक्य

चित्तशुद्धिं प्राप्य निर्वैरः शान्तो दान्तः सर्वतो

निर्वेदमासाधे स्वरूपानुसन्धानमनुसन्धय

नियमानन्दविशेषाण्यं मुनिजनैरुपसंकीर्णं

नैमिषाराण्यं पुण्यस्थलमवलोक्य सरिगमपधनिस-

संज्ञैर्वैराग्यबोधकरैः स्वरविशेषैः प्रापञ्चिक-

पराङ्मुखाः ईरिक्थालापैः स्थावरजङ्गमनामकै-

र्भगवद्भक्तिविशेषाः र्भगवद्भक्तिपुरुषामरुकिंनर-

अप्सरोगाणान्संमोडयन्नागतं ब्रह्मात्मजं भगवद्भक्तं
 नारदमवलोक्य द्वादशवर्षसत्रयागोपस्थिताः
 श्रुताध्ययनसम्पन्नाः सर्वज्ञास्तपोनिष्ठापराश्च
 ज्ञानवैराग्यसम्पन्नाः शौनकादिमहर्षयः
 प्रत्युत्थानं कृत्वा नत्वा यथोचितातिथ्यपूर्वकमुपवेशयित्वा
 स्वयं सर्वेऽध्युपविष्टा भो भगवन्ब्रह्मपुत्र कथं
 मुक्त्युपायोऽस्माकं वक्तव्यं इत्युक्तस्तान्स उवाच नारदः
 सद्बुलभवोपनीतः सम्यगुपनयनपूर्वकं यतुश्चत्वारिंशत्-
 संस्कारसम्पन्नः स्वाभिमतैकगुरुसमीपे स्वशाभाध्ययन-
 पूर्वकं सर्वविद्याभ्यासं कृत्वा द्वादशवर्षशुश्रूषा-
 पूर्वकं ब्रह्मचर्यं पञ्चविंशतित्वत्सरं गार्हस्थ्यं
 पञ्चविंशतित्वत्सरं वानप्रस्थाश्रमं तद्विधिवत्कमान्निर्वृत्य
 यतुर्विधब्रह्मचर्यं षड्विधं गार्हस्थ्यं यतुर्विधं
 वानप्रस्थधर्मं सम्यगव्यस्य तदुच्यते कर्म सर्वं निर्वृत्य
 साधनयतुष्टयसम्पन्नः सर्वसंसारोपरि मनोवाक्काय-
 कर्मभिर्यथाशानिवृत्तस्तथा वासनैषणोपर्यपि निर्वैरः
 शान्तो दान्तः संन्यासी परमहंसाम्रमेणास्पलितस्वस्वरूप-
 ध्यानेन देहत्यागं करोति स मुक्तो भवति स मुक्तो भवतीत्युपनिषत् ॥

एति प्रथमोपदेशः ॥ १ ॥

अथ उैनं भगवन्तं नारदं सर्वे शौनकादयः
 पप्रच्छुर्भो भगवन्संन्यासविधिं नो ब्रूहीति
 तानवलोक्य नारदस्तत्स्वरूपं सर्वं पितामहमुभेनैव
 ज्ञातुमुच्यते मित्युक्त्वा सत्रयागपूर्त्यनन्तरं तैः सः
 सत्यलोकं गत्वा विधिवद्ब्रह्मनिष्ठापरं परमेष्ठिनं
 नत्वा स्तुत्वा यथोच्यते तदाज्ञया तैः सङ्गोपविश्य
 नारदः पितामहमुवाच गुरुस्त्वं जनकस्त्वं सर्वविद्या-
 रत्नसङ्गः सर्वज्ञस्त्वमतो मत्तो मदृष्टं रत्नस्यमेकं
 वक्तव्यं त्वद्विना मदभिमतरत्नस्यं वक्तुं कः समर्थः ।
 किमित्येत्यारिब्राजयस्वरूपकमं नो ब्रूहीति नारदेन
 प्रार्थितः परमेष्ठि सर्वतः सर्वानवलोक्य मुदूर्तमात्रं
 समाधिनिष्ठो भूत्वा संसारातिनिवृत्त्यन्वेषण एति

निश्चित्य नारदमवलोक्य तमाह पितामहः ।
 पुरा मत्पुत्र पुरुषसूक्तोपनिषद्द्रव्यप्रकारं
 निरतिशयाकारावलम्बिना विराट्पुरुषेणोपदिष्टं रवस्यं
 ते विविच्योच्यते तत्त्वमभतिरवस्यं बाहमवडितो भूत्वा
 श्रूयतां भो नारद विधिवदाद्यावन्पुनीतोपनयानन्तरं
 तत्सत्कुलप्रसूतः पितृमातृविधेयः पितृसमीपाद्यन्त्र
 सत्सम्प्रदायस्थं श्रद्धावन्तं सत्कुलभवं श्रोत्रियं
 शास्त्रवात्सल्यं गुणवन्तमकुटिलं सद्गुरुमासाधे नत्वा
 यथोपयोगशुश्रूषापूर्यकं स्वाभिमतं विज्ञाप्य
 द्वादशवर्षसेवापुरःसरं सर्वविद्याभ्यासं कृत्वा
 तदनुज्ञया स्वकुलानुज्ञापामभिमतकन्यां विवाह्य
 पञ्चविंशतित्वत्सरं गुरुकुलवासं कृत्वाथ गुर्वनुज्ञया
 गृहस्थोचितकर्म कुर्वन्दीर्घाह्मण्यनिवृत्तिमेत्य
 स्ववंशवृद्धिकामः पुत्रमेकमासाधे गार्हस्थ्योचित-
 पञ्चविंशतित्वत्सरं तीर्त्वा ततः पञ्चविंशतित्वत्सरपर्यन्तं
 त्रिषवाणमुष्टकस्पर्शनपूर्वकं यत्तुर्थकालमेकवारमाहार-
 माहर्त्रयमेकमेव वनस्थो भूत्वा पुरग्रामप्राक्तनसञ्चारे
 विहाय निकारविरहिततदाश्रितकर्मोचितकृत्यं निर्वर्त्य
 दृष्टश्रवणविषयवैतृषण्यमेत्य यत्वारिशत्संकार-
 सम्पन्नः सर्वतो विरक्तश्चित्तशुद्धिमेत्याशासूयैर्ध्यातुंकारं
 दग्ध्वा साधनयत्तुष्टयसम्पन्नः संन्यस्तुमर्हतीत्युपनिषत् ॥
 षति द्वितीयोपदेशः ॥ २ ॥

अथ त्रैलोक्यं नारदः पितामहं पप्रच्छ भगवन्नेन
 संन्यासाधिकारी वेत्येवमाहौ संन्यासाधिकारिणं
 निरुध्य पश्चात्संन्यासविधिरुच्यते अवहितः शृणु ।
 अथ षडः पतितोऽङ्गविकलः स्त्रैणो भयिरोऽर्भको
 भूकः पाषाणश्चकी लिङ्गी वैभानसहर्द्विज्जौ
 भृतकाध्यापकः शिपिविष्टोऽनञ्जिको वैराग्यवन्तोऽप्येते
 न संन्यासार्हाः संन्यस्ता यद्यपि मलावाङ्ग्योपदेशेन
 अधिकाः पुरःपूर्वसंन्यासी परमहंसाधिकारी ॥ -
 परेणैवात्मनश्चापि परस्यैवात्मना तथा ।

अमयं समवाप्नोति स परिप्राडिति स्मृतिः ॥ १ ॥
 षडोऽथ विकलोऽप्यन्धो बालकश्चापि पातकी ।
 पतितश्च परद्वारी वैभानसडरद्विजौ ॥ २ ॥
 यकी विङ्गी य पाषाण्डी शिपिविधोऽप्यनञ्जिकः ।
 द्वित्रिवारेण संन्यस्तो भृतकाध्यापकोऽपि य ।
 अते नार्हन्ति संन्यासमातुरेण विना क्वमम् ॥ ३ ॥
 आतुरकालः कथमार्यसंमतः ॥ -
 प्राणस्थोत्कमण्णसन्नकालस्त्वातुरसंज्ञकः ।
 नेतरस्त्वातुरः कालो मुक्तिमार्गप्रवर्तकः ॥ ४ ॥
 आतुरेऽपि य संन्यासे तत्तन्मन्त्रपुरःसरम् ।
 मन्त्रावृत्तिं य कृत्वैव संन्यसेद्विधिवद्बुधः ॥ ५ ॥
 आतुरेऽपि क्वमे वापि प्रैषभेदो न कुत्रचित् ।
 न मन्त्रं कर्मरहितं कर्म मन्त्रमपेक्षते ॥ ६ ॥
 अकर्म मन्त्ररहितं नातो मन्त्रं परित्यजेत् ।
 मन्त्रं विना कर्म कुर्याद्ब्रह्मस्मन्याहुतिवद्भवेत् ॥ ७ ॥
 विध्युक्तकर्मसंक्षेपात्संन्यासस्त्वातुरः स्मृतः ।
 तस्मादातुरसंन्यासे मन्त्रावृत्तिविधिर्मुने ॥ ८ ॥
 आहिताग्निर्विरक्तश्चेद्देशान्तरगतो यद्दि ।
 प्राजापत्येष्टिमप्सवेव निर्वृत्यैवाथ संन्यसेत् ॥ ९ ॥
 मनसा वाथ विध्युक्तमन्त्रावृत्त्याथवा जले ।
 श्रुत्यनुष्ठानमार्गेण कर्मानुष्ठानमेव वा ॥ १० ॥
 समाप्य संन्यसेद्विद्वान्नो येत्यातित्यमाप्नुयात् ॥ ११ ॥
 यदा मनसि सञ्जातं वैतृषण्यं सर्ववस्तुषु ।
 तदा संन्यासमिच्छेत पतितः स्याद्विपर्यये ॥ १२ ॥
 विरक्तः प्रप्रजेद्धीमान्सरक्तस्तु गृहे वसेत् ।
 सरागो नरकं याति प्रप्रजन्ति द्विजधमः ॥ १३ ॥
 यश्चैतानि सुगुमानि जिह्वोपस्थोदरं करः ।
 संन्यसेद्कृतोद्वाहो ब्राह्मणो ब्रह्मथर्यवान् ॥ १४ ॥

संसारमेव निःसारं दृष्ट्वा सारदृष्टक्षया ।
प्रप्रजन्त्यकृतोद्गाढाः परं वैराग्यमाश्रिताः ॥ १५ ॥
प्रवृत्तिलक्षणं कर्म ज्ञानं संन्यासलक्षणम् ।
तस्माज्ज्ञानं पुरस्कृत्य संन्यसेद्विड् बुद्धिवान् ॥ १६ ॥
यदा तु विदितं तत्त्वं परं ब्रह्म सनातनम् ।
तदैकदण्डं संगृह्य सोपवीतां शिष्यां त्यजेत् ॥ १७ ॥
परमात्मनि यो रक्तो विरक्तोऽपरमात्मनि ।
सर्वेषणाविनिर्मुक्तः स भैक्षं भोक्तुमर्हति ॥ १८ ॥
पूजितो वन्दितश्चैव सुप्रसन्नो यथा भवेत् ।
तथा येत्ताड्यमानस्तु तदा भवति भैक्षभुक् ॥ १९ ॥
अलमेवाक्षरं ब्रह्म वासुदेवाप्यमद्भयम् ।
एति भावो ध्रुवो यस्य तदा भवति भैक्षभुक् ॥ २० ॥
यस्मिञ्शान्तिः शमः शौचं सत्यं सन्तोष आर्जवम् ।
अकिञ्चनमदभ्रश्च स कैवल्याश्रमे वसेत् ॥ २१ ॥
यदा न कुरुते भावं सर्वभूतेषु पापकम् ।
कर्मणा मनसा वाया तदा भवति भैक्षभुक् ॥ २२ ॥
दशलक्षणकं धर्ममनुतिष्ठन्समाहितः ।
वेदान्तान्विधिवच्छृत्वा संन्यस्तेदृणो द्विजः ॥ २३ ॥
धृतिः क्षमा दमोऽस्तेयं शौचमिन्द्रियनिग्रहः ।
धीर्विद्या सत्यमक्रोधो दशकं धर्मलक्षणम् ॥ २४ ॥
अतीतान्न स्मरेद्भोगान्न तथा नागतानपि ।
प्राप्तांश्च नामिनन्देधः स कैवल्याश्रमे वसेत् ॥ २५ ॥
अन्तस्थानीन्द्रियाण्यन्तर्बहिष्ठां विषयान्ब्रुहिः ।
शक्नोति यः सदा कर्तुं स कैवल्याश्रमे वसेत् ॥ २६ ॥
प्राणो गते यथा देहः सुषुप्तं न विन्दति ।
तथा येत्राण्युक्तोऽपि स कैवल्याश्रमे वसेत् ॥ २७ ॥
कौपीनयुगलं कन्या दण्डं अश्वः परिग्रहः ।

यतेः परमहंसस्य नाधिकं तु विधीयते ॥ २८ ॥

यद्वि वा कुरुते रागादधिकस्य परिग्रहम् ।

शैरवं नरकं गत्वा तिर्यग्योनिषु जायते ॥ २९ ॥

विशीर्षान्यमलान्येव खेलानि ग्रथितानि तु ।

कृत्वा कन्थां बहिर्वासो धारयेद्भ्रातुरज्जितम् ॥ ३० ॥

अेकवासा अवासा वा अेकदृष्टिरलोलुपः ।

अेक अेव यरेन्नित्यं वर्षास्वेकत्र संवसेत् ॥ ३१ ॥

कुटुम्भं पुत्रदारांश्च वेदाङ्गानि य सर्वशः ।

यज्ञं यज्ञोपवीतं य त्यक्त्वा गूढश्चरीधतिः ॥ ३२ ॥

कामः क्रोधस्तथा दर्पो लोभमोहाद्यश्च ये ।

तांस्तु दोषान्परित्यज्य परिप्राप्तिर्नर्मभो भवेत् ॥ ३३ ॥

रागद्वेषवियुक्तात्मा समलोष्टाश्मकाञ्चनः ।

प्राणिहिंसानिवृत्तश्च मुनिः स्यात्सर्वनिःस्पृहः ॥ ३४ ॥

दम्भाडङ्गारनिर्मुक्तो हिंसापैशून्यवर्जितः ।

आत्मज्ञानगुणोपेतो यतिर्भोक्षमवाप्नुयात् ॥ ३५ ॥

छन्द्रियाणां प्रसङ्गेन दोषमृष्यत्यसंशयः ।

संनियम्य तु तान्येव ततः सिद्धिं निगच्छति ॥ ३६ ॥

न जातु कामः कामानामुपभोगेन शाम्यति ।

उविषा कृषणवर्त्मव भूय अेवाभिवर्धते ॥ ३७ ॥

श्रुत्वा स्पृष्ट्वा य भुङ्क्त्वा य दृष्ट्वा घ्रात्वा य यो नरः ।

न हृष्यति ग्लायति वा स विज्ञेयो जितेन्द्रियः ॥ ३८ ॥

यस्य वाज्जनसी शुद्धे सम्यग्गुप्ते य सर्वदा ।

स वै सर्वमवाप्नोति वेदान्तोपगतं हृलम् ॥ ३९ ॥

संमानाद्ब्रह्मणो नित्यमुद्धिजेत् विषादिव ।

अमृतस्येव याकाङ्क्षेदवमानस्य सर्वदा ॥ ४० ॥

सुभं ष्यवमतः शेते सुभं य प्रतिबुध्यते ।

सुभं यरति लोकेऽस्मिन्नवमन्ता विनश्यति ॥ ४१ ॥

अतिवादांस्तिक्षित नावमन्येत कञ्चन ।
 न येमं देहमाश्रित्य वैरं कुर्वीत केनचित् ॥ ४२ ॥
 कुड्यन्तं न प्रतिकुड्येदाकुष्टः कुशलं वदेत् ।
 सामद्वारावकीर्णां च न वाचमनृतां वदेत् ॥ ४३ ॥
 अध्यात्मरतिरासीनो निरपेक्षो निराशिषः ।
 आत्मनैव सहायेन सुभार्या विचरेद्विह ॥ ४४ ॥
 छन्द्याणां निरोधेन रागाद्वेषक्षयेण च ।
 अहिंसया च भूतानाममृतत्वाय कल्पते ॥ ४५ ॥
 अस्थिरथां स्नायुबद्धं मांसशोणितलेपितम् ।
 यर्मावबद्धं दुर्गन्धि पूर्णं मूत्रपुरीषयोः ॥ ४६ ॥
 जराशोकसमाविष्टे रोगायतनमातुरम् ।
 रजस्वलयमनित्यं च भूतावासैमं त्यजेत् ॥ ४७ ॥
 मांसासुकूपयविण्मूत्रस्नायुमज्जास्थिसंलतौ ।
 देहे येत्प्रीतिमान्मूढो भविता नरकेऽपि सः ॥ ४८ ॥
 सा कालपुत्रपदवी सा माहावीरिवागुरा ।
 सासिपत्रवनश्रेणी या देहेऽऽलमिति स्थितिः ॥ ४९ ॥
 सा त्याज्या सर्वयत्नेन सर्वनाशेऽध्युपस्थिते ।
 स्पृष्टव्या सा न भव्येन सश्वमांसेव पुल्कशी ॥ ५० ॥
 प्रियेषु स्वेषु सुकृतमप्रियेषु च दुष्कृतम् ।
 विसृज्य ध्यानयोगेन ब्रह्माध्येति सनातनम् ॥ ५१ ॥
 अनेन विधिना सर्वास्त्यज्त्वा सङ्गाञ्जनैः शनैः ।
 सर्वद्वन्द्वैर्विनिर्मुक्तो ब्रह्माण्येवावतिष्ठते ॥ ५२ ॥
 ऐक्येन चरेन्नित्यं सिद्ध्यर्थमसहायकः ।
 सिद्धिमेकस्य पश्यन्ति न जहाति न लीयते ॥ ५३ ॥
 कपालं वृक्षमूलानि कुयेलान्यसहायता ।
 समता यैव सर्वस्मिन्नैतन्मुक्तस्य लक्षणम् ॥ ५४ ॥
 सर्वभूतहितः शान्तस्त्रिदण्डो सकमण्डलुः ।
 ऐकारामः परिव्रज्य भिक्षार्थं ग्राममाविशेत् ॥ ५५ ॥

अेको भिक्षुर्यथोक्तः स्याद्भावेव मिथुनं स्मृतम् ।
 त्रयो ग्रामः समाप्यात् उर्ध्वं तु नगरायते ॥ ५६ ॥
 नगरं न छि कर्तव्यं ग्रामो वा मिथुनं तथा ।
 अेतत्रयं प्रकुर्वाणः स्वधर्माख्यवते यतिः ॥ ५७ ॥
 राजवातादितेषां स्याद्भिक्षावाता परस्परम् ।
 स्नेहपैशून्यमात्सर्यं संनिकर्षान्न संशयः ॥ ५८ ॥
 अेकाकी निःस्पृहस्तिष्ठेन छि केन सलालपेत् ।
 ध्यात्रारायणेत्येव प्रतिवाक्यं सदा यतिः ॥ ५९ ॥
 अेकाकी चिन्तयेद्ब्रह्म मनोवाक्कायकर्मभिः ।
 मृत्युं च नाभिनन्देत् श्रुवितं वा कथञ्चन ॥ ६० ॥
 कालमेव प्रतीक्षेत यावदायुः समाप्यते ।
 नाभिनन्देत् मरणं नाभिनन्देत् श्रुवितम् ॥ ६१ ॥
 अजिह्वः षण्डकः पङ्गुरन्धो बधिर अेव च ।
 भुग्धश्च भुज्यते भिक्षुः षड्भिरैतेर्न संशयः ॥ ६२ ॥
 छिदमिष्टमिदं नेति योऽश्रुत्रपि न सज्जति ।
 छितं सत्यं मितं वक्ति तमजिह्वं प्रयक्षते ॥ ६३ ॥
 अधजातां यथा नारीं तथा षोडशवर्षिकीम् ।
 शतवर्षं च यो दृष्ट्वा निर्विकारः स षण्डकः ॥ ६४ ॥
 भिक्षार्थमटनं यस्य विण्मूत्रकरणाय च ।
 योजनान्न परं याति सर्वथा पङ्गुरेव सः ॥ ६५ ॥
 तिष्ठतो व्रजतो वापि यस्य यक्षुर्न दूरगम् ।
 यतुर्युगां भुवं मुक्त्वा परिव्राट् सोऽन्ध उच्यते ॥ ६६ ॥
 छिताछितं मनोरामं वयः शोकावलं तु यत् ।
 श्रुत्वापि न शृणोतीव बधिरः स प्रकीर्तितः ॥ ६७ ॥
 सान्निध्ये विषयाणां यः समर्थो विकलेन्द्रियः ।
 सुभ्रवद्भर्तते नित्यं स भिक्षुर्मुग्ध उच्यते ॥ ६८ ॥
 नटादिप्रेक्षाणं धूतं प्रमदासुहृदं तथा ।

भक्ष्यं भोज्यमुदक्यां य षण्ण पश्येत्कदाचन ॥ ६८ ॥

रागं द्वेषं मर्दं मायां द्रोहं मोहं परात्मसु ।

षडेतानि यतिर्नित्यं मनसापि न चिन्तयेत् ॥ ७० ॥

मञ्च्यङ्कं शुक्लवस्त्रं य स्त्रीकथावैत्यमेव य ।

द्विवा स्वापं य यानं य यतीनां पातकानि षट् ॥ ७१ ॥

दूरयात्रां प्रयत्नेन वर्जयेदात्मचिन्तकः ।

सद्योपनिषदं विधामभ्यसेन्भुक्तिर्लैतुकीम् ॥ ७२ ॥

न तीर्थसेवी नित्यं स्यान्नोपवासपरो यतिः ।

न याध्ययनशीलः स्यान्न व्याप्यानपरो भवेत् ॥ ७३ ॥

अपापमशहं वृत्तमज्जिह्वं नित्यमाचरेत् ।

छन्द्रियाणि समाहृत्य कूर्मोऽङ्गानीव सर्वशः ॥ ७४ ॥

क्षीणोन्द्रियमनोवृत्तिर्निराशीर्निष्परिग्रहः ।

निर्द्धन्दो निर्नमस्कारो निःस्वधाकार एव य ॥ ७५ ॥

निर्ममो निरुडङ्गारो निरपेक्षो निराशिषः ।

विविक्तदेशसंस्क्रतो मुख्यते नात्र संशय इति ॥ ७६ ॥

अप्रमत्तः कर्मभक्तिज्ञानसम्पन्नः स्वतन्त्रो

वैराग्यमेत्य ब्रह्मचारी गृही वानप्रस्थो वा

मुष्यवृत्तिका येद्ब्रह्मचर्यं समाप्य गृही

भवेद्गृहाद्धनी भूत्वा प्रप्रजेधदिवेतरतथा

ब्रह्मचर्यादिव प्रप्रजेद्गृहाद्धा वनाद्वाथ

पुनरप्रती वा प्रती वा स्नातको वाऽस्नातको

वोत्सन्नाग्निरनग्निको वा यदुदरेव विरजेत्तदुदरेव

प्रप्रजेत्तद्वैके प्राजापत्यामेवेष्टिं कुर्वन्चथवा

न कुर्यादग्नेयमेव कुर्यादग्निर्द्विप्राणः प्राणमेवैतथा

करोति तस्मात्त्रैधातवीयामेव कुर्यादितैव त्रयो धातवो

यद्दुत सत्त्वं रजस्तम इति ॥

अयं ते योनिर्दृत्वियो यतो जातो अरोयथाः ।

तं जानन्नग्न आरोहाथानो वर्धया रथिमित्यनेन

मन्त्रेणाग्निमाजिघ्रेश वा अग्नेर्योनिर्यः प्राणः

प्राणं गच्छ स्वां योनिं गच्छ
 स्वाडेत्येवमेवैतदाडवनीयादग्निमाहुत्य
 पूर्ववदग्निमाग्निधेदग्निं न विन्देदभ्यु जुहुयादापो
 वै सर्वा देवताः सर्वाभ्यो देवताभ्यो जुहोमि स्वाडेति
 हुत्वोधृत्य तद्दुदकं प्राश्रीयात्साज्यं उविरनामयं
 मोदमिति शिभां यज्ञोपवीतं पितरं पुत्रं कलत्रं कर्म
 याध्ययनं मन्त्रान्तरं विसृज्यैव
 परिव्रजत्यात्मविभोक्षमन्त्रैस्त्रैधातवीर्यैर्विधेस्तद्ब्रह्म
 तद्गुपासितव्यमेवैतदिति ॥

पितामहं पुनः पप्रच्छ नारदः कथमयज्ञोपवीती
 ब्राह्मणो षति ॥ तमाह पितामहः ॥

सशिषं वपनं कृत्वा बहिःसूत्रं त्यजेद्बुधः ।
 यदक्षरं परं ब्रह्म तत्सूत्रमिति धारयेत् ॥ ७७ ॥

सूयनात्सूत्रमित्याहुः सूत्रं नाम परं पदम् ।
 तत्सूत्रं विदितं येन स विप्रो वेदपारगः ॥ ७८ ॥

येन सर्वमिदं प्रोतं सूत्रे मणिगणो षव ।
 तत्सूत्रं धारयेद्योगी योगवित्तत्त्वदर्शनः ॥ ७९ ॥

बहिःसूत्रं त्यजेद्बिद्वान्योगमुत्तममास्थितः ।
 ब्रह्मभावमिदं सूत्रं धारयेद्यः सयेतनः ।
 धारणात्तस्य सूत्रस्य नोच्छिष्टो नाशुचिर्भवित् ॥ ८० ॥

सूत्रमन्तर्गतं येषां ज्ञानयज्ञोपवीतिनाम् ।
 ते वै सूत्रविदो लोके ते य यज्ञोपवीतिनः ॥ ८१ ॥

ज्ञानशिषिनो ज्ञाननिष्ठा ज्ञानयज्ञोपवीतिनः ।
 ज्ञानमेव परं तेषां पवित्रं ज्ञानमुच्यते ॥ ८२ ॥

अग्नेरिव शिषा नान्या यस्य ज्ञानमयी शिषा ।
 स शिषीत्युच्यते विद्वान्नेतरे केशधारिणः ॥ ८३ ॥

कर्मण्यधि कृता ये तु वैदिके ब्राह्मणप्रादयः ।
 तेभिर्धार्यमिदं सूत्रं छियाङ्गं तद्धि वै स्मृतम् ॥ ८४ ॥

शिषा ज्ञानमयी यस्य उपवीतं य तन्मयम् ।

બ્રાહ્મણ્યં સકલં તસ્ય ઇતિ બ્રહ્મવિદો વિદુરિતિ ॥ ૮૫ ॥

તદેતદ્વિજ્ઞાય બ્રાહ્મણઃ પરિવ્રજ્ય પરિવ્રાડેકશાટી

મુણ્ડોડપરિગ્રહઃ શરીરકલેશાસહિષ્ણુશ્ચેદથવા

યથાવિધિશ્ચેજ્જાતરૂપધરો ભૂત્વા સપુત્રમિત્રકલત્રામ-

બન્ધાદ્વીનિ સ્વાધ્યાયં સર્વકર્માણિ સંન્યસ્યાયં

બ્રહ્માણં ચ સર્વં કૌપીનં દણ્ડમાચ્છાદનં

ચ ત્યક્ત્વા ઢ્વન્દ્રસહિષ્ણુર્ન શીતં ન ચોષણં ન સુખં

ન દુઃખં ન નિદ્રા ન માનાવમાને ચ ષડૂર્મિવર્જિતો નિન્દાહટ્ટારમત્સરગર્વદમ્ભેષ્યાસૂચેચ્છાદ્રેષ-

સુખદુઃખકામક્રોધલોભમોહાદીન્વિસૃજ્ય સ્વવપુઃ

શવાકારમિવ સ્મૃત્વા સ્વવ્યતિરિક્તં સર્વમન્તર્બહિરમન્યમાનઃ

કસ્યાપિ વન્દનમકૃત્વા ન નમસ્કારો ન સ્વાહાકારો

ન સ્વધાકારો ન નિન્દાસ્તુતિર્યાદૃચ્છિકો ભવેદ્યદૃચ્છા-

લાભસન્તુષ્ટઃ સુવર્ણાદીન્ન પરિગ્રહેન્નાવાહનં ન વિસર્જનં

ન મન્ત્રં નામન્ત્રં ન ધ્યાનં નોપાસનં ન લક્ષ્યં નાલક્ષ્યં

ન પૃથક્ નાપૃથક્ ન ત્વન્યત્ર સર્વત્રાનિકેતઃ સ્થિરમતિઃ શૂન્યાગારવૃક્ષમૂલદેવગુહત્તૃણકૃટકુલાલશાલાગ્નિહોત્ર-

શાલાગ્નિદિગન્તરનદીતટપુલિનભૂગૃહકન્દરનિર્ઝરથાણિલેષુ વને વા શ્વેતકેતુઋભુનિદાઘઋષભદુર્વાસઃસંવર્તકદતાત્રેયરૈવતક-

વદ્યક્તલિડ્ગોડવ્યક્તાચારો બાલોન્મત્તપિશાયવદનુન્મત્તોન્મત્ત-

વદાયરંસ્ત્રિદણ્ડં શિક્ષ્યં પાત્રં કમણ્ડલું કટિસૂત્રં ચ તત્સર્વં

ભૂસ્વાહેત્યાપ્સુ પરિત્યજ્ય કટિસૂત્રં ચ કૌઓપીનં દણ્ડં વસ્ત્રં

કમણ્ડલું સર્વમપ્સુ વિસૃજ્યાથ જાતરૂપધરશ્ચરેદાત્માનમન્વિચ્છેદથા

જાતરૂપધરો નિર્દ્વન્દ્રો નિષ્પરિગ્રહસ્તત્ત્વબ્રહ્મમાર્ગે સમ્યક્ સમ્પત્રઃ

શુદ્ધમાનસઃ પ્રાણસન્ધારણાર્થં યથોક્તકાલે કરપાત્રેણાન્યેન વા

યાચિતાહારમાહરન્ લાભલાભે સમો ભૂત્વા નિર્મમઃ

શુક્લધ્યાનપરાયણોડધ્યાત્મનિષ્ઠઃ શુભાશુભકર્મનિર્મૂલનપરઃ

સંન્યસ્ય પૂર્ણાનન્દૈકબોધસ્તદ્બ્રહ્માહમસ્મીતિ

બ્રહ્મપ્રણવમનુસ્મરન્ભ્રમરકીટન્યાયેન શરીરત્રયમુત્સૃજ્ય

સંન્યાસેનૈવ દેહત્યાગં કરોતિ સ કૃતકૃત્યો ભવતીત્યુપનિષત્ ॥

ઇતિ તૃતીયોપદેશઃ ॥ ૩ ॥

ત્યક્ત્વા લોકાંશ્ચ વેદાંશ્ચ વિષયાનિન્દ્રિયાણિ ચ ।

આત્મન્યેવ સ્થિતો યસ્તુ સ યાતિ પરમાં ગતિમ્ ॥ ૧ ॥

नामगोत्रादिवरणं देशं कालं श्रुतं कुलम् ।
यथो वृत्तं व्रतं शीलं ध्यापयेन्नैव सद्यतिः ॥ २ ॥
न सम्भाषेत्स्त्रियं काञ्चित्पूर्वदृष्टं य न स्मरेत् ।
कथां य वर्जयेत्तासां न पश्येत्स्त्रिभितामपि ॥ ३ ॥
अेतथ्यतुष्टयं मोडात्स्त्रीणामायरतो यतेः ।
शित्तं विक्रियतेऽवश्यं तद्विकारात्प्राणश्रयति ॥ ४ ॥
तृषणा क्रोधोऽनृतं माया लोभमोहौ प्रियाप्रिये ।
शिल्पं व्याप्यानयोगश्च कामो रागपरिग्रहः ॥ ५ ॥
अडङ्गारो ममत्वं य चिकित्सा धर्मसाहसम् ।
प्रायश्चित्तं प्रवासश्च मन्त्रौषधगराशिषः ॥ ६ ॥
प्रतिषिद्धानि चैतानि सेवमानो ब्रजेदधः ।
आगच्छ गच्छ तिष्ठेति स्वागतं सुदुर्दोऽपि वा ॥ ७ ॥
सन्माननं य न ब्रूयान्मुनिर्मोक्षपरायणः ।
प्रतिग्रहं न गृह्णीयान्नैव यान्यं प्रदापयेत् ॥ ८ ॥
प्रेरयेद्वा तथा भिक्षुः स्वप्नेऽपि न कदाचन ।
जायाभ्रातृसुतादीनां भन्धूनां य शुभाशुभम् ॥ ९ ॥
श्रुत्वा दृष्ट्वा न कम्पेत शोकदर्शो त्यजेद्यतिः ।
अहिंसासत्यमस्तेयब्रह्मचर्यापरिग्रहः ॥ १० ॥
अनौद्धत्यमदीनत्वं प्रसादः स्थैर्यमार्जवम् ।
अस्नेहो गुरुशुश्रूषा श्रद्धा क्षान्तिर्दमः शमः ॥ ११ ॥
उपेक्षा धैर्यमाधुर्यं तितिक्षा करुणा तथा ।
द्वीस्तथा ज्ञानविज्ञाने योगो लघ्वशनं धृतिः ॥ १२ ॥
अेष स्वधर्मो विप्यातो यतीनां नियतात्मनाम् ।
निर्द्वन्द्वो नित्यसत्त्वस्थः सर्वत्र समदर्शनः ॥ १३ ॥
तुरीयः परमो हंसः साक्षान्नारायणो यतिः ।
अेकरात्रं वसेद्ग्रामे नगरे पञ्चरात्रकम् ॥ १४ ॥
वर्षाभ्योऽन्यत्र वर्षासु मासांश्च यतुरो वसेत् ।

द्विरात्रं वा वसेद्ग्रामे भिक्षुर्यदि वसेत्तदा ॥ १५ ॥
 रागाद्यः प्रसज्येरंस्तेनासौ नारकी भवेत् ।
 ग्रामान्ते निर्जने देशे नियतात्माऽनिकेतनः ॥ १६ ॥
 पर्यट्टेत्कीटवद्भूमौ वर्षास्वेकत्र संवसेत् ।
 ऐकवासा अवासा वा ऐकदृष्टिरलोलुपः ॥ १७ ॥
 अदूषयन्सतां मार्गं ध्यानयुक्तो मर्डी यरेत् ।
 शुभ्रौ देशे सदा भिक्षुः स्वधर्ममनुपालयन् ॥ १८ ॥
 पर्यटेत सदा योगी वीक्षयन्वसुधातलम् ।
 न रात्रौ न य मध्याह्ने सन्ध्ययोर्नैव पर्यटन् ॥ १९ ॥
 न शून्ये न य दूर्गे वा प्राणिभाधाकरे न य ।
 ऐकरात्रं वसेद्ग्रामे पत्तने तु दिनत्रयम् ॥ २० ॥
 पुरे दिनद्रयं भिक्षुर्नगरे पञ्चरात्रकम् ।
 वर्षास्वेकत्र तिष्ठेत स्थाने पुण्यजलावृते ॥ २१ ॥
 आत्मवत्सर्वभूतानि पश्यन्भिक्षुश्चरेन्मडीम् ।
 अन्धवत्सुज्वल्यैव बधिरोन्मत्तमूडवत् ॥ २२ ॥
 स्नानं त्रिषवसां प्रोक्तं बद्धूकवनस्थयोः ।
 उंसे तु सकृदेव स्यात्परउंसे न विधत्ते ॥ २३ ॥
 मौनं योगासनं योगस्तितिक्षैकान्तशीलता ।
 निःस्पृहत्वं समत्वं च समैतान्यैकदण्डिनाम् ॥ २४ ॥
 परउंसाश्रमस्थो हि स्नानादरेविधानतः ।
 अशेषयित्तवृत्तीनां त्यागं डेवलमायरेत् ॥ २५ ॥
 त्वज्मांसरुधिरस्नायुमज्जामेदोस्थिसंलतौ ।
 विष्मूत्रपूये रमतां किमीसां डियदन्तरम् ॥ २६ ॥
 क्व शरीरमशेषासां श्लेष्मादीनां मलाययः ।
 क्व याद्गुशोभासौभाग्यकमनीयाद्यो गुणाः ॥ २७ ॥
 मांसासृक्पूयविष्मूत्रस्नायुमज्जस्थिसंलतौ ।
 देहे येत्प्रीतिमान्मूढो भविता नरकेऽपि सः ॥ २८ ॥

स्त्रीणामवाय्यदेशस्य क्लिन्ननाडीप्राणस्य च ।
 अत्तेष्टेऽपि मनोमेदाज्जनः प्रायेण वञ्च्यते ॥ २८ ॥
 यर्मभाण्डं द्विधा भिन्नमपानोद्गारधूपितम् ।
 ये रमन्ति नमस्तेभ्यः साडसं किमतः परम् ॥ ३० ॥
 न तस्य विद्यते कार्यं न लिङ्गं वा विपश्चितः ।
 निर्ममो निर्भयः शान्तो निर्द्वन्द्वोऽवर्णभोजनः ॥ ३१ ॥
 मुनिः कौपीनवासाः स्यान्नग्नौ वा ध्यानतत्परः ।
 अेवं ज्ञानपरो योगी ब्रह्मभूयाय कल्पते ॥ ३२ ॥
 लिङ्गे सत्यपि भल्वस्मिञ्ज्ञानमेव हि कारणम् ।
 निर्मोक्षायैव भूतानां लिङ्गग्रामो निरर्थकः ॥ ३३ ॥
 यन्न सन्तं न यासन्तं नाश्रुतं न भङ्गश्रुतम् ।
 न सुवृत्तं न दुर्वृत्तं वेद कश्चित्स ब्राह्मणः ॥ ३४ ॥
 तस्मादलिङ्गो धर्मज्ञो ब्रह्मवृत्तमनुव्रतम् ।
 गूढधर्माश्रितो विद्वानज्ञानचरितं यरेत् ॥ ३५ ॥
 सन्दिग्धः सर्वभूतानां वार्णाश्रमविवर्जितः ।
 अन्धवज्जडवस्थापि मूकवच्य मर्डी यरेत् ॥ ३६ ॥
 तं दृष्ट्वा शान्तमनसं स्पृहयन्ति द्विवैकसः ।
 लिङ्गाभावात्तु कैवल्यमिति ब्रह्मानुशासनमिति ॥ ३७ ॥
 अथ नारदः पितामहं संन्यासविधिं नो ब्रूहीति पप्रच्छ ।
 पितामहस्तथेत्यङ्गीकृत्यातुरे वा कमे वापि
 तुरीयाश्रमस्वीकारारार्थं कृच्छ्रप्रायश्चित्त-
 पूर्वकमष्टश्राद्धं कुर्याद्विषिदिव्यमनुष्य-
 भूतपितृमात्रात्मेत्यष्टश्राद्धानि कुर्यात् ।
 प्रथमं सत्यवसुसंज्ञकान्विश्रान्तेवान्तेवश्राद्धे
 ब्रह्मविष्णुमहेश्वरानृषिश्राद्धे देवर्षिक्षत्रियर्षि-
 मनुष्यर्षान् दिव्यश्राद्धे वसुरुद्रादृत्यरुपान्मनुष्यश्राद्धे सनकसनन्दनसनत्कुमारसनत्सुश्रितान्भूतश्राद्धे
 मातृपितामहीप्रपितामहीरात्मश्राद्धे
 आत्मपितृपितामहाञ्जवत्पितृकश्चेत्पितरं त्यक्त्वा
 आत्मपितामहप्रपितामहानिति सर्वत्र युग्मकवृत्त्या

ब्राह्मणानर्थयेदकाध्वरपक्षेऽष्टाध्वरपक्षे वा स्वशाभानुगतमन्त्रैरष्टब्राह्मण्यष्टदिनेषु वा
 अेकदिने वा पितृयागोक्तविधानेन ब्राह्मणानव्यर्थ्य
 मुक्त्यन्तं यथाविधि निर्वर्त्य पिएऽप्रदानानि निर्वर्त्य
 दक्षिणातांबूवैस्तोषयित्वा ब्राह्मणश्रेषथित्वा
 शेषकर्मसिद्ध्यर्थं समकेशान्विसृज्य
 - 'शेषकर्मप्रसिद्ध्यर्थं केशान्समाष्ट वा द्विजः ।
 संक्षिप्य वापयेत्पूर्वं केशश्मश्रुनभानि येति
 समकेशान्संरक्ष्य कक्षोपस्थवर्जं क्षौरपूर्वकं
 स्नात्वा सायंसन्ध्यावन्दनं निर्वर्त्य सडस्रगायत्रीं
 जप्त्वा ब्रह्मयज्ञं निर्वर्त्य स्वाधीनाग्निमुपस्थाप्य
 स्वशाभोपसंडराणं कृत्वा तद्दुक्तप्रकारेणज्याहुति-
 माज्यभागान्तं हुत्वाहुतिविधि, न् सभाप्यात्मादिभिस्त्रिवारं
 सक्तुप्राशनं कृत्वायमनपूर्वकमग्निं संरक्ष्य
 स्वयमग्नेरुत्तरतः कृष्णजिनोपरि स्थित्वा पुराणश्रवणपूर्वकं
 जागरणं कृत्वा यतुर्थयामान्ते स्नात्वा तदग्नौ यरुं
 श्रपयित्वा पुरुषसूक्तेनात्रस्य षोऽशाहुतिर्हुत्वा
 विरजाडोमं कृत्वा अथायम्य सदक्षिणं वस्त्रं सुवर्णपात्रं
 धेनुं दत्त्वा समाप्य ब्रह्मोद्गासनं कृत्वा ।
 संमासिञ्चन्तु मरुतः समिन्द्रः संबृहस्पतिः ।
 संमायमग्निः सिञ्चत्वायुषा य धनेन य
 भलेन यायुष्मन्तः करोतु मेति ।
 या ते अग्ने यज्ञिया तनूस्तयेऽयारोडात्मात्मानम् ।
 अस्था वसूनि कृण्वन्नस्मे नर्यां पुरेणि ।
 यज्ञो भूत्वा यज्ञमासीद स्वां योनिं जातवेदो भुव
 आजायमानः स क्षय ओधीत्यनेनाग्निमात्मन्यारोप्य
 ध्यात्वाग्निं प्रदक्षिणमस्कारपूर्वकमुद्गास्य
 प्रातःसन्ध्यामुपास्य सडस्रगायत्रीपूर्वकं
 सूर्योपस्थानं कृत्वा नाभिदक्षोदकमुपाविश्य
 अष्टदिकपालकार्घ्यपूर्वकं गायत्र्युद्गासनं
 कृत्वा सावित्रीं व्याहुतिषु प्रवेशयित्वा ।
 अडं वृक्षस्य रेखिव । कीर्तिः पृष्ठे गिरेखिव ।
 आर्ध्वपवित्रो वाजिनीवस्वमृतमस्मि ।

द्रविणं मे सवर्चसं सुमेधा अमृतोक्षितः ।
 एति त्रिशङ्खोर्वेदानुवचनम् ।
 यश्छन्दसामुषभो विश्वरूपः । छन्दोभ्योध्यमृतात्संभ्रवम् ।
 स मेन्द्रो मेधया स्पृणोतु । अमृतस्य देवधारणो भूयासम् ।
 शरीरं मे विथर्षणम् । जिह्वा मे मधुमत्तमा ।
 कर्णाभ्यां भूरि विश्रवम् । ब्रह्मणः कोशोऽसि मेधयापिहितः ।
 श्रुतं मे गोपाय । दारिषणायाश्च वित्तेषणायाश्च
 लोकेषणायाश्च व्युत्थितोऽहं ॐ भूः संन्यस्तं मया
 ॐ भुवः संन्यस्तं मया ॐ सुवः संन्यस्तं मया
 ॐ भूर्भुवःसुवः संन्यस्तं मयेति मन्द्रमध्यमतालज-
 ध्वनिभिर्भनसा वायोऽर्थार्थामयं सर्वभूतेभ्यो
 मत्तः सर्वं प्रवर्तते स्वडेत्यनेन जलं प्राश्य प्राच्यां दिशि
 पूर्णाञ्जलिं प्रक्षिप्योस्वाडेति शिषामुत्पाठ्य ।
 यज्ञोपवीतं परमं पवित्रं प्रजापतेर्यत्सङ्गं पुरस्तात् ।
 आयुष्यमग्र्यं प्रतिमुञ्च्य शुभं यज्ञोपवीतं बलमस्तु तेजः ।
 यज्ञोपवीतं बलिर्न निवसेत्त्वमन्तः प्रविश्य मध्ये ङ्यजस्रं
 परमं पवित्रं यशो बलं ज्ञानवैराग्यं मेधां प्रयच्छेति
 यज्ञोपवीतं छित्त्वा उदकाञ्जलिना सह ॐ भूः समुद्रं गच्छ
 स्वाडेत्याप्सु जुहुयादो भूः संन्यस्तं मया ॐ भुवः संन्यस्तं मया
 ॐ सुवः संन्यस्तं मयेति त्रिरुक्त्वा त्रिवारमभिमन्त्र्य तज्जलं
 प्राश्यायम्य ॐ भूः स्वाडेत्याप्सु वस्त्रं कटिसूत्रमपि विसृज्य
 सर्वकर्मनिर्वर्तकोऽहमिति स्मृत्वा जातऋषधरो भूत्वा
 स्वऋषानुसन्धानपूर्वकमूर्ध्वाबाहुर्दुरीयी
 गच्छेत्पूर्ववद्भ्रुत्संन्यासी येद्दुरोः सकाशात्प्राण-
 मडावाङ्गयोपदेशं प्राप्य यथासुभं विहरन्मत्तः कश्चिन्नान्यो
 व्यतिरिक्त एति इलपत्रोदकाहारः पर्वतवनदेवालयेषु
 संन्यरेत्संन्यस्याथ दिगंबरः सकलसंन्यारकः
 सर्वदानन्दस्वानुभवैकपूर्णाहुदयः कर्मातिदूरलाभः
 प्राणायामपरायणः इलरसत्वऋषत्रमूलोदकैर्भोक्षार्थी
 गिरिकन्दरेषु विसृजेद्दहं स्मरंस्तारकम् ।
 विविदिषासंन्यासी येच्छतपथं गत्वायार्थादिभिर्विप्रैस्तिष्ठतिष्ठ मडाभागा दण्डं वस्त्रं कमाण्डलुं गृहाण प्राणव
 मडावाङ्ग्यग्रहणार्थं

गुरुनिकटमागच्छेत्याचार्यैर्दण्डकटिसूत्रकौपीनं
शाटीमेकां कमण्डलुं पादादिमस्तकप्रमाणमग्रां
समं सौम्यमकाकपृष्ठे सलक्षणां वैश्वं
दण्डमेकमायमनपूर्वकं सभा मा गोपायौजः
सभायोऽसीन्द्रस्य वज्रोऽसि वार्जः शर्म मे भव
यत्पापं तन्निवारयेति दण्डं परिग्रहेज्जगज्जुवनं
जुवनाधारभूतं मा ते मा मन्त्रयस्व सर्वदा
सर्वसौम्येति प्रणवपूर्वकं कमण्डलुं परिग्रह्य
कौपीनाधारं कटिसूत्रमोमिति गुड्याच्छादकं
कौपीनमोमिति शीतवातोष्णत्राणकं देहेकरक्षणमोमिति
कटिसूत्रकौपीनवस्त्रमायमनपूर्वकं योगपट्टाभिषिक्तो
भूत्वा कृतार्थोऽडमिति मत्वा स्वाश्रमाचारपरो भवेदित्युपनिषत् ॥

एति यतुर्थोपदेशः ॥ ४ ॥

अथ छेनं पितामहं नारदः पप्रच्छ
भगवन्सर्वकर्मनिवर्तकः संन्यास एति त्वयैवोक्तः
पुनः स्वाश्रमाचारपरो भवेदित्युच्यते ।
ततः पितामह उवाच ।
शरीरस्य देहिनो जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तितुरीयावस्थाः
सन्ति तदधीनाः कर्मज्ञानवैराग्यप्रवर्तकाः
पुरुषा जन्तवस्तदनुकूलाचाराः सन्ति तथैव
येद्भगवन्संन्यासाः कतिभेदास्तदनुष्ठानभेदाः
कीदृशास्तत्त्वतोऽस्माकं वक्तुमर्हसीति ।
तथेत्यङ्गीकृत्य तु पितामहेन संन्यासभेदैराचारभेदज्
कथमिति येत्तत्त्वतस्त्वेक एव संन्यासः अज्ञानेनाशक्तिवशा-
त्कर्मलोपश्च त्रैविध्यमेत्य वैराग्यसंन्यासो
ज्ञानवैराग्यसंन्यासः कर्मसंन्यासश्चेति
यातुर्विध्यमुपागतस्तद्यथेति दृष्टमदनाभाष्येति
विषयवैतृष्यमेत्य प्राक्पुण्यकर्मवशात्संन्यस्तः
स वैराग्यसंन्यासी शास्त्रज्ञानात्पापपुण्यलोकानुभव-
श्रवाणात्प्रपञ्चोपरतः क्रोधैर्थासूयादङ्गारा-
भिमानात्मकसर्वसंसारं निर्वृत्य दारुणेषाधनेषणा-

लोकेषात्मात्मकदेहवासनां शास्त्रवासनां लोकावासनां
 त्यक्त्वा वमनान्नमिव प्रकृतीयं सर्वमिदं उच्यं भूत्वा
 साधनयत्तुष्टयसम्पन्नो यः संन्यसति स अथ ज्ञानसंन्यासी ।
 इमेण सर्वमव्यस्य सर्वमनुभूय ज्ञानवैराग्याभ्यां
 स्वरूपानुसन्धानेन देहमात्रावशिष्टः संन्यस्य
 जातद्रुपधरो भवति स ज्ञानवैराग्यसंन्यासी ।
 ब्रह्मचर्यं समाप्य गृही भूत्वा वानप्रस्थाश्रममेत्य
 वैराग्यभावेऽप्याश्रमकमानुसारोण यः
 संन्यस्यति स कर्मसंन्यासी ।
 ब्रह्मचर्येण संन्यस्य संन्यासाज्जातद्रुपधरो
 वैराग्यसंन्यासी ।
 विद्वत्संन्यासी ज्ञानसंन्यासी विविदिषासंन्यासी
 कर्मसंन्यासी ।
 कर्मसंन्यासोऽपि द्विविधः निमित्तसंन्यासोऽनिमित्तसंन्यासश्चेति ।
 निमित्तस्त्वातुरः । अनिमित्तः इमसंन्यासः ।
 आतुरः सर्वकर्मलोपः प्राणस्थोत्कमण्डालसंन्यासः
 स निमित्तसंन्यासः ।
 दृढाङ्गो भूत्वा सर्वं कृतकं नश्वरमिति देहादिकं
 सर्वं उच्यं प्राप्य ।
 उंसः शुचिषद्वसुरन्तरिक्षसद्भोता वेदिषदतिधिर्दुरोणसत् ।
 नृषद्वरसदृतसद्व्योमसदृष्णा गोज्ञा ऋतज्ञा अद्रिज्ञा ऋतं भृत् ।
 ब्रह्मव्यतिरिक्तं सर्वं नश्वरमिति निश्चित्याथो इमेण यः संन्यस्यति
 स संन्यासोऽनिमित्तसंन्यासः ।
 संन्यासः षड्विधो भवति ।
 कुटीयको बद्धको उंसः परमउंसः तुरीयातीतोऽवधूतश्चेति ।
 कुटीयकः शिष्यायज्ञोपवीती दण्डकमण्डलुधरः कौपीनकन्याधरः
 पितृमातृगुर्वाशानपरः पिठरभनित्रशिष्यादिमन्त्रसाधनपर
 ऐकत्रान्नादनपरः श्वेतोर्ध्वपुण्ड्रधारी त्रिदण्डः ।
 बद्धकः शिष्यादिकन्याधरस्त्रिपुण्ड्रधारी कुटीयकवत्सर्वसमो
 मधुकरवृत्त्याष्टकवलाशी उंसो जटाधारी त्रिपुण्ड्रोर्ध्वपुण्ड्रधारी
 असंकल्पममाधुकरान्नाशी कौपीनभण्डतुण्डधारी ।
 परमउंसः शिष्यायज्ञोपवीतरहितः पञ्चगृहेश्वेकरान्नादनपरः

करपात्री ऐककौपीनधारी शाटीमेकामेकं वैष्णवं दण्डमेकशाटीधरो
 वा लस्योद्धूलनपरः सर्वत्यागी ।
 तुरीयातीतो गोमुभः कृलाडारी । अन्नाडारी येद्भुत्रये देडमात्रावशिष्टो
 द्विगंभरः कुणपवच्छरीरवृत्तिकः ।
 अवधूतस्त्वनियमोऽभिशास्तपतितवर्जनपूर्वकं सर्ववर्णेष्वजगर-
 वृत्त्याडारपरः स्वरूपानुसन्धानपरः ।
 आतुरो ञ्जवति येत्कमसंन्यासः कर्तव्यः
 कुटीयकभडूदकडंसानां ब्रह्मभय-
 र्याश्रमादितुरीयाश्रमवत् कुटीयकादीनां
 संन्यासविधिः ।
 परमदंसाद्वित्रयाणां न कटीसूत्रं न कौपीनं
 न वस्त्रं न कमण्डलुर्न दण्डः सार्ववर्णिक-
 भैक्षाटनपरत्वं जातउपधरत्वं विधिः ।
 संन्यासकालेऽप्यलंबुद्धिपर्यन्तमधीत्य
 तदनन्तरं कटीसूत्रं कौपीनं दण्डं वस्त्रं
 कमण्डलुं सर्वभण्डेषु विसृज्याथ जातउपधरश्चरेन्न
 कन्यावेशो नाध्येतव्यो न श्रोतव्यमन्यत्किञ्चित्प्राणवादन्यं
 न तर्कं पठेन्न शब्दमपि बृहच्छ्रष्टान्नाध्यापयेन्न
 मडद्वायोविग्लापनं गिरा पाण्वादिना संभाषणं
 नान्यस्माद्वा विशेषेण न शूद्रस्त्रीपतितोदङ्ग्यासंभाषणं
 न यतेर्देवपूजा नोत्सवदर्शनं तीर्थयात्रावृत्तिः ।
 पुनर्यतिविशेषः ।
 कुटीयस्यैकत्र भिक्षा भडूदकस्यासंकलुभं
 माधुकरं दंसस्याष्टगृहेष्वष्टकवलं
 परमदंसस्य पञ्चगृहेषु करपात्रं
 कृलाडारो गोमुभं तुरीयातीतस्यावधूतस्याजगरवृत्तिः
 सार्ववर्णिकेषु यतिर्नैकरात्रं वसेन्न कस्यापि
 नभेतुरीयातीतावधूतयोर्न ज्येष्ठो यो न स्वरूपज्ञः
 स ज्येष्ठोऽपि कनिष्ठो उस्ताभ्यां न धुत्तरणं
 न कुर्यान्न वृक्षमारोहेन्न यानाद्विदुढो न
 ङ्गविक्रयपरो न डिग्घिद्धिनिमयपरो न दाम्भिको
 नानृतवादी न यतेः किञ्चित्तर्तव्यमस्त्यस्तिचेत्सांकर्षम् ।

तस्मान्मननाद्यै संन्यासिनामधिकारः ।
 आतुरकुटीयकयोर्भूलोको भडूदकस्य
 स्वर्गलोको उंसस्य तपोलोकः परमउंसस्य
 सत्यलोकस्तुरीयातीतावधूतयोः स्वात्मन्येव
 कैवल्यं स्वरूपानुसन्धानेन भ्रमरकीटन्यायवत् ।
 यं यं वापि स्मरन्भावं त्यजत्यन्ते कलेवरम् ।
 तं तमेव समाप्नोति नान्यथा श्रुतिशासनम् ।
 तदेवं ज्ञात्वा स्वरूपानुसन्धानं विनान्यथाचारपरो
 न भवेत्तदाचारवशात्तत्त्वोक्तप्रामिज्ञान-
 वैराग्यसम्पन्नस्य स्वस्मिन्नेव मुक्तिरिति न सर्वत्राचारप्रसक्ति-
 स्तदाचारः । जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तेष्वेकशरीरस्य जाग्रत्काले
 विश्वः स्वप्नकाले तैजसः सुषुप्तिकाले प्राज्ञः
 अवस्थाभेदादवस्थेश्चरभेदः कार्यभेदात्कारणभेदस्तासु
 यत्तुर्दशकारणानां बाह्यवृत्तयोऽतवृत्तयस्तेषा-
 मुपादानकारणम् ।
 वृत्तयश्चत्वारः मनोबुद्धिरुडुङ्गारश्चित्तं चेति ।
 तत्तद्भ्रुत्तिय्यापारभेदेन पृथगाचारभेदः ।
 नेत्रस्थं जागरितं विधात्कण्ठे स्वप्नं समाविशत् ।
 सुषुप्तं लृद्यस्थं तु तुरीयं मूर्ध्नि संस्थितम् ।
 तुरीयमक्षरमिति ज्ञात्वा जागरिते सुषुप्त्यवस्थापत्र
 एव यद्यच्छ्रुतं यद्यद्दृष्टं तत्सत्सर्वमविज्ञातमिव
 यो वसेत्तस्य स्वप्नावस्थायामपि तादृगवस्था भवति ।
 स श्रुवन्भुक्त एति वदन्ति । सर्वश्रुत्यर्थप्रतिपादनमपि तस्यैव
 मुक्तिरिति । भिक्षुर्नैडिकाभुषिकापेक्षः । यद्यपेक्षास्ति
 तदनुज्ञो भवति । स्वरूपानुसन्धानव्यतिरिक्तान्यशास्त्रा-
 भ्यासैरुष्ट्रकुङ्कुमभारवद्व्यर्थो न योगशास्त्र-
 प्रवृत्तिर्न साङ्ख्यशास्त्राभ्यासो न मन्त्रतन्त्रव्यापारः ।
 एतरशास्त्रप्रवृत्तिर्यतेरस्ति येच्छवालङ्कारवच्यर्मकारव-
 दतिविदूरकर्माचारविधादूरो न प्राणवकीर्तनपरो यद्यत्कर्म
 करोति तत्तत्फलमनुभवति श्रेयसुतैलङ्केनवदतः सर्वं परित्यज्य
 तत्प्रसक्तं मनोदण्डं करपात्रं दिग्भ्रमरं दृष्ट्वा
 परिप्रज्जेद्भिक्षुः । आलोन्मत्तपिशाचवन्मरणं श्रुतितं वा न

काङ्क्षेत कालमेव प्रतीक्षेत निर्देशभृतकन्यायेन परिव्राडिति ।

तितिक्षाज्ञानवैराग्यशमादिगुणवर्जितः ।

भिक्षामात्रेण ञ्जवि स्यात्स यतिर्यतित्वत्तिडा ॥ १ ॥

न दण्डधारणेन न मुण्डनेन न वेषेण न दम्भाचार्येण

मुक्तिः । ज्ञानदण्डो धृतो येन अेकदण्डो स उच्यते ।

काष्ठदण्डो धृतो येन सर्वाशी ज्ञानवर्जितः ।

स याति नरकान्घोरान्मडारौरवसंज्ञितान् ॥ २ ॥

प्रतिष्ठा सूकरीविष्ठासमा गीता मडर्षिभिः ।

तस्मादेनां परित्यज्य कीटवत्पर्यट्टेधतिः ॥ ३ ॥

अयाचितं यथावाभं भोजनाच्छादनं भवेत् ।

परेश्छया य दिग्वासाः स्नानं कुर्यात्परेश्छया ॥ ४ ॥

स्वप्नेऽपि यो युक्तः स्याज्जाग्रतीव विशेषतः ।

ईदृश्येष्टः स्मृतः श्रेष्ठो वरिष्ठो ब्रह्मवादिनाम् ॥ ५ ॥

अलाभे न विषादी स्यात्लाभे यैव न उर्षयेत् ।

प्राणयात्रिकमात्रः स्यान्मात्रासङ्गाद्धिर्निर्गतः ॥ ६ ॥

अभिपूजितलाभांश्च जुगुप्सेतैव सर्वशः ।

अभिपूजितलाभैस्तु यतिर्मुक्तोऽपि बध्यते ॥ ७ ॥

प्राणयात्रानिमित्तं य व्यङ्गारे भुक्तवज्जने ।

काले प्रशस्ते वर्णानां भिक्षार्थं पर्यटेद्गुडान् ॥ ८ ॥

पाणिपात्रश्चरन्योगी नासकृद्भैक्षमाचरेत् ।

तिष्ठन्भुञ्ज्याच्चरन्भुञ्ज्यान्मध्येनायमनं तथा ॥ ९ ॥

अब्धिवद्धृतमर्यादा भवन्ति विशादाशयाः ।

नियतिं न विमुञ्चन्ति मडान्तो भास्करा एव ॥ १० ॥

आस्येन तु यदाडारं गोवन्मृगयते मुनिः ।

तदा समः स्यात्सर्वेषु सोऽमृतत्वाय कल्पते ॥ ११ ॥

अनिन्द्यं वै व्रज-गेळं निन्द्यं गेळं तु वर्जयेत् ।

अनावृते विशेद्द्वारि गेळे नैवावृते व्रजेत् ॥ १२ ॥

पांसुना य प्रतिच्छन्नशू-यागारप्रतिश्रयः ।

वृक्षमूलनिकेतो वा त्यक्तसर्वप्रियाप्रियः ॥ १३ ॥

यत्रास्तमितशाथी स्यान्निरञ्जितनिकेतनः ।

यथालब्धोपशुवी स्यान्मुनिर्दान्तो जितेन्द्रियः ॥ १४ ॥

निष्कम्य वनमास्थाय ज्ञानयज्ञो जितेन्द्रियः ।

कालकाङ्क्षी यरन्नेव ब्रह्मभूयाय कल्पते ॥ १५ ॥

अभयं सर्वभूतेभ्यो दत्त्वा यरति यो मुनिः ।

न तस्य सर्वभूतेभ्यो भयमुत्पद्यते क्वचित् ॥ १६ ॥

निर्मानश्चानडङ्गारो निर्द्वन्द्वश्छिन्नसंशयः ।

नैव कुड्याति न द्वेष्टि नानृतं भाषते गिरा ॥ १७ ॥

पुण्यायतनयासी य भूतानामविर्लिसकः ।

काले प्राप्ते भवद्भैक्षं कल्पते ब्रह्मभूयसे ॥ १८ ॥

वानप्रस्थगृहस्थाभ्यां न संसृज्येत कर्त्तव्यम् ।

अज्ञातयथां लिप्सेत न यैनं उर्ष आविशेत् ॥ १९ ॥

अध्वा सूर्येण निर्दिष्टः कीटवद्विचरेन्मडीम् ।

आशीर्युक्तानि कर्माणि लिंसायुक्तानि यानि य ॥ २० ॥

लोकसंग्रहयुक्तानि नैव कुर्यान्न कारयेत् ।

नासख्यत्रेषु सज्जेत नोपशुवेत शुविकाम् ।

अतिवादांस्त्यजेत्तर्कान्पक्षं कञ्चन नाश्रयेत् ॥ २१ ॥

न शिष्यान्नुभक्षीत ग्रन्थान्नैवाभ्यसेद्भ्रून् ।

न व्याभ्यामुपयुञ्जत नारम्भानारभेत्क्वचित् ॥ २२ ॥

अव्यक्तलिङ्गोऽव्यक्तार्थो मुनिरुन्मत्तबालवत् ।

कविर्भूकवदात्मानं तद्दृष्ट्या दृश्येन्नृणाम् ॥ २३ ॥

न कुर्यान्न वदेत्किञ्चिन्न ध्यायेत्साध्वसाधु वा ।

आत्मारामोऽनया वृत्त्या विचरेज्जडवन्मुनिः ॥ २४ ॥

ऐकश्चरेन्मडीमेतां निःसङ्गः संयतेन्द्रियः ।

आत्मकीऽ आत्मरतिरात्मवासमदर्शनः ॥ २५ ॥

भुधो बालकवत्कीडेकुशलो जडवच्यरेत् ।

वदेद्दुन्मत्तवद्विद्वान् गौर्यथा नैगमश्चरेत् ॥ २६ ॥

क्षिप्रोऽवमानितोऽसद्भिः प्रलब्धोऽसूयितोऽपि वा ।
ताडितः संनिरुद्धो वा वृत्त्या वा परिहापितः ॥ २७ ॥

विष्ठितो मूत्रितो वाज्ञैर्बहुधैवं प्रकम्पितः ।
श्रेयस्कामः कृच्छ्रगत आत्मनात्मानमुद्धरेत् ॥ २८ ॥

संमाननं परां हानिं योगर्द्धः कुरुते यतः ।
जनेनावमतो योगी योगसिद्धिं च विन्दति ॥ २९ ॥

तथा यरेत वै योगी सतां धर्ममदूषयन् ।
जना यथावमन्येर-गच्छेयुर्नैव सऽगतिम् ॥ ३० ॥

जरायुजाएऽजादीनां वाऽमनःकायकर्मभिः ।
युक्तः कुर्वीत न द्रोढं सर्वसऽगांश्च वर्जयेत् ॥ ३१ ॥

कामकोधौ तथा दर्पलोभमोहाद्यश्च ये ।
तांस्तु दोषान्परित्यज्य परिप्राङ् भयवर्जितः ॥ ३२ ॥

भैक्षाशनं च मौनित्वं तपो ध्यानं विशेषतः ।
सम्यग्ज्ञानं च वैराग्यं धर्मोऽयं भिक्षुके मतः ॥ ३३ ॥

काषायवासाः सततं ध्यानयोगपरायणः ।
ग्रामान्ते वृक्षमूले वा वसेद्देवालयेऽपि वा ॥ ३४ ॥

भैक्षेण वर्तयेन्नित्यं नैकान्नाशी भवेत्कवचित् ।
चित्तशुद्धिर्भविधावत्तावन्नित्यं यरेत्सुधीः ॥ ३५ ॥

ततः प्रप्रज्य शुद्धात्मा संयरेधेन कुत्रचित् ।
अदिरन्तश्च सर्वत्र सम्पश्यन्ति जनाईनम् ॥ ३६ ॥

सर्वत्र विचरेन्मौनी वायुवद्भीतकल्मषः ।
समदुःखसुखः क्षान्तो उस्तप्राप्तं च भक्षयेत् ॥ ३७ ॥

निर्वैरेण समं पश्यन्द्भ्रजोश्चमृगादिषु ।
भावयन्मनसा विषणुं परमात्मानमीश्वरम् ॥ ३८ ॥

चिन्मयं परमानन्दं ब्रह्मैवात्मिति स्मरन् ।
ज्ञात्वैवं मनोदण्डं धृत्वा आशानिवृत्तो भूत्वा
आशाभ्रघरो भूत्वा सर्वदा मनोवाक्कायकर्मभिः

सर्वसंसारमुत्सृज्य प्रपञ्चावाङ्मुग्धः
स्वरूपानुसन्धानेन भ्रमरकीटन्यायेन मुक्तो
भवतीत्युपनिषत् ॥

इति पञ्चमोपदेशः ॥ ५ ॥

अथ नारदः पितामहमुवाच ।

भगवन् तदभ्यासवशात् भ्रमकीटन्यायवत्तदभ्यासः कथमिति ।
तमाह पितामहः ।

सत्यवाग्ज्ञानवैराग्याभ्यां विशिष्टदेहावशिष्टो

वसेत् । ज्ञानं शरीरं वैराग्यं श्रवणं विद्धि

शान्तिदान्ती नेत्रे मनोमुग्धं बुद्धिः कला

पञ्चविंशतितत्त्वान्यवयव अवस्था

पञ्चमहाभूतानि कर्म भक्तिज्ञानवैराग्यं शाखा

जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिपुरीयाश्चतुर्दशकरणानि

पङ्कस्तम्भाकाराणीति । अेवमपि नावमतिपङ्कं कर्णधार

एव यन्तेव गजं स्वबुद्ध्या वशीकृत्य स्वव्यतिरिक्तं सर्वं

कृतकं नश्वरमिति मत्वा विरक्तः पुरुषः सर्वदा

ब्रह्माहमिति व्यवहरेन्नान्यत्किञ्चिद्देहितव्यं स्वव्यतिरेकेण ।

श्रवणमुक्तो वसेत्कृतकृत्यो भवति । न नाहं ब्रह्मेति

व्यवहरेत्किन्तु ब्रह्माहमस्मीत्यजस्रं जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिषु ।

तुरीयावस्थां प्राप्य तुरीयातीतत्वं प्रज्जेद्विद्या जाग्रन्नक्तं

स्वप्नं सुषुप्तमर्धरात्रं गतमित्येकावस्थायां

यतस्त्रोऽवस्थास्त्वैकैककरणधीनानां यतुर्दशकरणानां व्यापारश्चक्षुरादीनाम् ।

यक्षुषो रूपाग्रहणं श्रोत्रयोः शब्दग्रहणं

जिह्वाया रसास्वादनं घ्राणस्थ गन्धग्रहणं

वयसो वाग्व्यापारः पाणोरदानं पादयोः संचारः

पायोरुत्सर्ग उपस्थस्थानन्दग्रहणं त्वयः स्पर्शग्रहणम् ।

तदधीना य विषयग्रहणबुद्धिः बुद्ध्या बुद्ध्यति

चित्तेन येतयत्यहङ्कारेणाहङ्करोति । विसृज्य श्रव

येतान्देहाभिमानेन श्रवो भवति । गृहाभिमानेन गृहस्थ

एव शरीरे श्रवः संचरति । प्राग्दले पुण्यावृत्तिरात्रेयां

निद्रावस्थौ दक्षिणायां कौर्यबुद्धिर्नैरृत्यां पापबुद्धिः

पश्चिमे ङीडारतिर्वायव्यां गमने बुद्धिरुत्तरे शान्तिरीशान्ये
 ज्ञानं कर्णिकायां वैराग्यं केसरेष्वात्मयिन्ता धृत्येवं
 वक्त्रं ज्ञात्वा ज्वदवस्थां प्रथमं जाग्रद्वितीयं
 स्वप्नं तृतीयं सुषुप्तं चतुर्थं तुरीयं यतुर्भिविरडितं
 तुरीयातीतम् । विश्वतैजसप्राज्ञतटस्थभेदैरेक एव ऐको देवः
 साक्षी निर्गुणश्च तद्ब्रह्मालमिति व्याहरेत् ।
 नो येज्जाग्रदवस्थायां जाग्रदादियतस्रोडवस्थाः स्वप्ने
 स्वप्रादियतस्रोडवस्थाः सुषुप्ते सुषुप्त्यादियतस्रोडवस्थाः
 तुरीये तुरीयादियतस्रोडवस्थाः नत्वेवं तुरीयातीतस्य निर्गुणस्य ।
 स्थूलसूक्ष्मकारणरूपैर्विश्वतैजसप्राज्ञेश्वरैः
 सर्वावस्थासु साक्षी त्वेक एवावतिष्ठते । उत तटस्थो द्रष्टा
 तटस्थो न द्रष्टा द्रष्टृत्वान्न द्रष्टैव कर्तृत्वभोक्तृत्व
 अडङ्कारादिभिः स्पृष्टो ज्वः ज्वेतरो न स्पृष्टः । ज्वोऽपि
 न स्पृष्ट एति येन्न । ज्वामिमानेन क्षेत्रामिमानः ।
 शरीराभिमानेन ज्वत्वम् । ज्वत्वं घटाकाशमडाकाशव-
 द्द्व्यवधानेऽस्ति । व्यवधानवशादेव ढंसः सोऽडमिति
 मन्त्रेणोच्छ्वासनिःश्वासव्यपदेशेनानुसन्धानं करोति ।
 एवं विज्ञाय शरीराभिमानं त्यजेन्न शरीराभिमानी भवति ।
 स एव ब्रह्मेत्युच्यते ।
 त्यक्तसङ्गो जितकोधो लध्वाडारो जितेन्द्रियः ।
 पिधाय बुद्ध्या द्द्वाराणि मनो ध्याने निवेशयेत् ॥ १ ॥
 शून्येष्वेवावकाशेषु गुडासु य वनेषु य ।
 नित्ययुक्तः सदा योगी ध्यानं सम्यगुपडमेत् ॥ २ ॥
 आतिथ्यश्राद्धयज्ञेषु देवयानोत्सवेषु य ।
 मडाजनेषु सिद्ध्यर्थी न गच्छेद्योगवित्कवचित् ॥ ३ ॥
 यथैनमवमन्यन्ते जनाः परिभवन्ति य ।
 तथा युक्तश्चेद्योगी सतां वर्त्म न दूषयेत् ॥ ४ ॥
 वागदण्डः कर्मदण्डश्च मनोदण्डश्च ते त्रयः ।
 यस्यैते नियता दण्डाः स त्रिदण्डी मडायतिः ॥ ५ ॥
 विधूमे य प्रशान्ताग्रौ यस्तु माधुकरौ यरेत् ।

गृहे य विप्रमुष्यानां यतिः सर्वोत्तमः स्मृतः ॥ ६ ॥
 दण्डभिक्षां य यः कुर्यात्स्वधर्मं व्यसनं विना ।
 यस्तिष्ठति न वैराग्यं याति नीययतिर्हि सः ॥ ७ ॥
 यस्मिन्गृहे विशेषेण लभेद्भिक्षां य वासनात् ।
 तत्र नो याति यो भूयः स यतिर्नेतरः स्मृतः ॥ ८ ॥
 यः शरीरेन्द्रियादित्यो विडीनं सर्वसाक्षिणम् ।
 पारमार्थिक विज्ञानं सुष्वात्मानं स्वयंप्रभम् ॥ ९ ॥
 परतत्त्वं विजानाति सोऽतिवर्णाश्रमी भवेत् ।
 वर्णाश्रमाद्यो देहे मायया परिकल्पिताः ॥ १० ॥
 नात्मनो षोडशरूपस्य मम ते सन्ति सर्वदा ।
 षति यो वेद वेदान्तैः सोऽतिवर्णाश्रमी भवेत् ॥ ११ ॥
 यस्य वर्णाश्रमायारो गलितः स्वात्मदर्शनात् ।
 स वर्णानाश्रमान्सर्वानतीत्य स्वात्मनि स्थितः ॥ १२ ॥
 योऽतीत्य स्वाश्रमान् वर्णानात्मन्येव स्थितः पुमान् ।
 सोऽतिवर्णाश्रमी प्रोक्तः सर्ववेदार्थवेदिभिः ॥ १३ ॥
 तस्मादन्यगता वर्णा आश्रमा अपि नारद ।
 आत्मन्यारोपिताः सर्वे भ्रान्त्या तेनात्मवेदिना ॥ १४ ॥
 न विधिर्न निषेधश्च वर्ज्यावर्ज्यं कल्पना ।
 ब्रह्मविज्ञानिनामस्ति तथा नान्यथ्य नारद ॥ १५ ॥
 विरज्य सर्वभूतेभ्य आविरिञ्चिपदादपि ।
 धृष्टां विपाठ्य सर्वस्मिन्पुत्रमित्रादिडेष्वपि ॥ १६ ॥
 श्रद्धालुर्मुक्तिमार्गेषु वेदान्तज्ञानविषया ।
 उपायनकरो भूत्वा गुरुं ब्रह्मविदं व्रजेत् ॥ १७ ॥
 सेवाभिः परितोष्यैनं चिरकालं समाहितः ।
 सदा वेदान्तवाक्यार्थं श्रुश्रुयात्सुसमाहितः ॥ १८ ॥
 निर्भ्रमो निरडङ्गारः सर्वसङ्गविवर्जितः ।
 सदा शान्त्यादियुक्तः सन्नात्मन्वात्मानमीक्षते ॥ १९ ॥

संसारदोषदृष्टयैव विरज्जिर्जायते सदा ।
विरक्तस्य तु संसारात्संन्यासः स्यात्र संशयः ॥ २० ॥

मुमुक्षुः परलसाभ्यः साक्षान्भोक्षैकसाधनम् ।
अभ्यसेद्ब्रह्मविज्ञानं वेदान्तश्रवणादिना ॥ २१ ॥

ब्रह्मविज्ञानलाभाय परलस समाह्वयः ।
शान्तिदान्यादिभिः सर्वैः साधनैः सलितो भवेत् ॥ २२ ॥

वेदान्ताभ्यासनिरतः शान्तो दान्तो जितेन्द्रियः ।
निर्लयो निर्ममो नित्यो निर्द्वन्द्वो निष्परिग्रहः ॥ २३ ॥

जुर्लोकौपीनवासाः स्थान्भुण्डी नग्नोऽथवा भवेत् ।
प्राज्ञो वेदान्तविद्योगी निर्ममो निरलङ्कृतिः ॥ २४ ॥

मित्रादिषु समो मैत्रः समस्तेष्वेव जन्तुषु ।
येको ज्ञानी प्रशान्तात्मा स सन्तरति नेतरः ॥ २५ ॥

गुडुलां य लिते युक्तस्तत्र संवत्सरं वसेत् ।
नियमेष्वप्रमात्तस्तु यमेषु य सदाभवेत् ॥ २६ ॥

प्राप्य यान्ते ततश्चैव ज्ञानयोगमनुत्तमम् ।
अविरोधेन धर्मस्य संचरेत्पृथिवीमिमाम् ॥ २७ ॥

ततः संवत्सरस्थान्ते ज्ञानयोगमनुत्तमम् ।
आश्रमत्रयमुत्सृज्य प्राप्तश्च परमाश्रमम् ॥ २८ ॥

अनुज्ञाप्य गुडुश्चैव यरेद्धि पृथिवीमिमाम् ।
त्यक्तसङ्गो जितकोधो लध्वाहारो जितेन्द्रियः ॥ २९ ॥

द्राविमौ न विरज्येते विपरीतेन कर्मणा ।
निरारम्भो गृहस्थश्च कार्यवाञ्छैव भिक्षुकः ॥ ३० ॥

माधति प्रमदां दृष्ट्वा सुरां पीत्वा य माधति ।
तस्माद्दृष्टिविषं नारीं दूरतः परिवर्जयेत् ॥ ३१ ॥

संभाषणं सल स्त्रीभिरालापः प्रेक्षणं तथा ।
नृत्तं गानं सलासं य परिवदांश्च वर्जयेत् ॥ ३२ ॥

न स्नानं न जपः पूजा न लोभो नैव साधनम् ।
नाग्निकार्यादिकार्यं य नैतस्यास्तील नारद ॥ ३३ ॥

नार्यनं पितृकार्यं च तीर्थयात्रा व्रतानि च ।
धर्माधर्मादिकं नास्ति न विधिलौकिकी क्रिया ॥ ३४ ॥

सन्त्यजेत्सर्वकर्माणि लोकाचारं च सर्वशः ।
कुम्भीकीटपतङ्गाश्च तथा योगी वनस्पतीन् ॥ ३५ ॥

न नाशयेद्बुधो ज्वन्परमार्थमतिर्यतिः ।
नित्यमन्तर्मुग्धः स्वच्छः प्रशान्तात्मा स्वपूर्णाधीः ॥ ३६ ॥

अन्तःसङ्गपरित्यागी लोके विहर नारद ।
नाराजके जनपदे यरत्येकयरो मुनिः ॥ ३७ ॥

निःस्तुतिर्निर्ममस्कारो निःस्वधाकार एव च ।
यलायलनिकेतश्च यतिर्यादृच्छिको भवेदित्युपनिषत् ॥
एति षष्ठोपदेशः ॥ ६ ॥

अथ यतेर्नियमः कथमिति पृष्टं नारदं पितामहः
पुरस्कृत्य विरक्तः सन्धो वर्षासु ध्रुवशीलोऽष्टौ
मास्येकाकी यरत्रेकत्र निवसेद्भिक्षुर्भयात्सारङ्गवदेकत्र
न तिष्ठेस्वगमननिरोधग्रहणं न कुर्याद्धस्ताभ्यां
नधुत्तरणं न कुर्यान्न वृक्षारोहणमपि न
देवोत्सवदर्शनं कुर्यान्नैकत्राशी न बाह्यदेवार्यनं
कुर्यात्स्वव्यतिरिक्तं सर्वं त्यक्त्वा मधुकरवृत्त्याहारमहारन्कुशो
भूत्वा मेदोवृद्धिमकुर्वन्नाज्यं रुधिरमिव त्यजेदेकत्रान्नं
पललमिव गन्धलोपनमशुद्धिलेपनमैव क्षारमन्त्यजमिव
वस्त्रमुच्छिष्टपात्रमिवाभ्यङ्गं स्त्रीसङ्गमिव
मित्राह्लादकं भूत्रमिव स्पृहां गोमांसमिव ज्ञातयरदेशं
याङ्गालवाटिकांमिव स्त्रियमलिमिव सुवर्णं कालकूटमिव
सत्मास्थलं स्मशानस्थलमिव राजधानीं कुम्भीपाकमिव
शवपिण्डवदेकत्रान्नं न देहान्तरदर्शनं प्रपञ्चवृत्तिं
परित्यज्य स्वदेशमुत्सृज्य ज्ञातयरदेशं विहाय
विस्मृतपदार्थं पुनः प्राप्तुं चैव स्वमानन्मनुस्मर-
न्स्वशरीराभिमानदेशविस्मरणं मत्वा शवमिव डेयमुपगम्य
कारागृहविनिर्मुक्तयोरवत्पुत्राभ्युत्पन्नवस्थलं

विडाय दूरतो वसेत् ।

अथत्वेन प्राममाडर-अछमप्राणवध्यानानुसन्धानपरो

भूत्वा सर्वकर्मनिर्मुक्तः कामकोधलोभमोहमद-

मात्सर्थादिकं दृग्ध्या त्रिगुणातीतः षडूर्भिरहितः

षड्भावविकारशून्यः । सत्यवाक्छुचिरद्रोडी ग्राम

ऐकरात्रं पत्तने पञ्चरात्रं क्षेत्रे पञ्चरात्रं तीर्थे

पञ्चरात्रमनिकेतः स्थिरमतिर्नानृतवादी गिरिकन्दरेषु

वसेद्रेक एव द्वौ वा यरेत् ग्रामं त्रिभिर्नगरं यतुर्भि-

र्ग्राममित्येकश्चरेत् । भिक्षुश्चतुर्दशकराणानां

न तत्रावकाशं दधादविच्छिन्नज्ञानाद्वैराग्यसम्पत्ति-

मनुभूय मतो न कश्चिन्नान्यो व्यतिरिक्तं धत्यात्मन्यालोच्य

सर्वतः स्वरूपमेव पश्यञ्छुवन्मुक्तिमवाप्य प्रारब्ध-

प्रतिभासनाशपर्यन्तं यतुर्विधं स्वरूपं ज्ञात्वा

देलपतनपर्यन्तं स्वरूपानुसन्धानेन वसेत् ।

त्रिषवणस्नानं कुटीचकस्य अडूदकस्य द्विवारं

उंसस्यैकवारं परमउंसस्य मानसस्नानं

तुरीयातीतस्य अस्मस्नानमवधूतस्य वायव्यस्नानं

उर्ध्वपुण्ड्रं कुटीचकस्य त्रिपुण्ड्रं अडूदकस्य

उर्ध्वपुण्ड्रं त्रिपुण्ड्रं उंसस्य अस्मोद्धूलनं

परमउंसस्य तुरीयातीतस्य तिलकपुण्ड्रमवधूतस्य न

किञ्चित् । तुरीयातीतावधूतयोः ऋतुक्षौरं कुटीचकस्य

ऋतुद्रयक्षौरं अडूदकस्य न क्षौरं उंसस्य

परमउंसस्य य न क्षौरम् । अस्तियेद्यनक्षौरम् ।

तुरीयातीतावधूतयोः न क्षौरम् । कुटीचकस्यैकात्रं

माधुकरं अडूदकस्य उंसपरमउंसयोः करपात्रं

तुरीयातीतस्य गोभुषं अवधूतस्याजगरवृत्तिः । शाटिद्रयं

कुटीचकस्य अडूदकस्यैकशाटी उंसस्य षण्डं

द्विगुणं परमउंसस्य ऐककौपीनं वा तुरीयातीतावधूतयो-

र्जातत्रुपधरत्वं उंसपरमउंसयोरजिनं न त्वन्येषाम् ।

कुटीचकअडूदकयोर्दिवार्यनं उंसपरमउंसयो-

र्मानसार्थनं तुरीयातीतावधूतयोः सोडंभावना ।

कुटीचकअडूदकयोर्भन्त्रजपाधिकारो उंसपरमउंसयो-

ध्यानाधिकारस्तुरीयातीतावधूतयोर्न त्वन्याधिकार-
 स्तुरीयातीतावधूतयोर्भडावाङ्गयोपदेशाधिकारः
 परमहंसस्यापि । कुटीयकबडूदकहंसानां
 नान्यस्योपदेशाधिकारः । कुटीयकबडूदकयोर्मानुषप्रणवः
 हंसपरमहंसयोरांतरप्रणवः तुरीयातीतावधूतयोर्ब्रह्मप्रणवः ।
 कुटीयकबडूदकयोः श्रवणं हंसपरमहंसयोर्भननं
 तुरीयातीतावधूतयोर्निदिध्यासः । सर्वेषामात्मनुसन्धानं
 विधिरित्येव मुमुक्षुः सर्वदा संसारतारकं तारकमनुस्मर-
 ञ्छुवन्मुक्तो वसेदधिकारविशेषेण कैवल्यप्राप्त्युपाय-
 मन्विष्येद्यतिरित्युपनिषत् ॥

एति सप्तमोपदेशः ॥ ७ ॥

अथ हैनं भगवन्तं परमेष्ठिनं नारदः
 पप्रच्छ संसारतारकं प्रसन्नो ब्रूहीति ।
 तथेति परमेष्ठी वक्तुमुच्यते ओमिति ब्रह्मेति
 व्यष्टिसमष्टिप्रकारेण । का व्यष्टिः का
 समष्टिः संसारप्रणवः सृष्टिप्रणव-
 श्वान्तर्बलिश्चोभयात्मकत्वात्त्रिविधो
 ब्रह्मप्रणवः । अन्तःप्रणवो व्यावहारिकप्रणवः ।
 बाह्यप्रणव आर्षप्रणवः । उभयात्मको
 विराट्प्रणवः । संसारप्रणवो ब्रह्मप्रणव
 अर्धमात्राप्रणवः । ओमितिब्रह्म । ओमित्येकाक्षर-
 मन्तःप्रणवं विद्धि । स्याष्टधा लिखते ।
 अकारोकारमकारार्धमात्रानाद्विन्दुकलाशक्तिश्चेति ।
 तत्र यत्वार अकारश्चायुतावयवान्वित उकारः
 सडस्रावयवान्वितो मकारः शतावयवोपेतोऽर्धमात्रा-
 प्रणवोऽनन्तावयवाकारः । सगुणो विराट्प्रणवः संसारो
 निर्गुणप्रणव उभयात्मकोत्पत्तिप्रणवो यथाप्लुतो
 विराट्प्लुतः प्लुतसंसारो विराट्प्रणवः षोडशमात्रात्मकः
 षट्त्रिंशत्तत्त्वातीतः । षोडशमात्रात्मकत्वं
 कथमित्युच्यते । अकारः प्रथमोकारो द्वितीया मकार-
 स्तृतीयार्धमात्रा यतुर्थी नादः पञ्चमी बिन्दुः

षष्ठी कला सप्तमी कलातीताष्टमी शान्तिर्नवमी
 शान्त्यतीता दशमी उन्मन्येकादशी मनोन्मनी द्वादशी
 पुरी त्रयोदशी मध्यमा चतुर्दशी पश्यन्ती पञ्चदशी
 परा । षोडशी पुनश्चतुःषष्टिमात्रा प्रकृति-
 पुरुषद्वैविध्यमासाद्याष्टाविंशत्युत्तरभेदमात्रा-
 स्वरूपमासाद्य सगुणानिर्गुणत्वमुपेत्यैकोऽपि ब्रह्मप्राणवः
 सर्वाधारः परंज्योतिरेष सर्वेश्वरो विभुः । सर्वदेवमयः
 सर्वप्रपञ्चाधारगर्भितः ॥ १ ॥

सर्वाक्षरमयः कालः सर्वागममयः शिवः ।
 सर्वश्रुत्युत्तमो मृग्यः सकलोपनिषन्मयः ॥ २ ॥

भूतं भव्यं भविष्यद्यन्त्रिकालोदितमव्ययम् ।
 तद्यथोङ्कारमेवायं विद्धि भोक्षप्रदायकम् ॥ ३ ॥

तमेवात्मानमित्येतद्ब्रह्मशब्देन वर्णितम् ।
 तदेकममृतमजरमनुभूय तथोमिति ॥ ४ ॥

सशरीरं समारोप्य तन्मयत्वं तथोमिति ।
 त्रिशरीरं तमात्मानं परंब्रह्म विनिश्चिनु ॥ ५ ॥

परंब्रह्मानुसन्ध्याद्विश्वादीनां कर्मः कर्मात् ।
 स्थूलत्वात्स्थूलभुक्त्वाय्य सूक्ष्मत्वात्सूक्ष्मभुक् परम् ॥ ६ ॥

ऐकत्वानन्दभोगाय्य सोऽयमात्मा चतुर्विधः ।
 चतुष्पाज्जागरितः स्थूलः स्थूलप्रज्ञो ङि विश्वभुक् ॥ ७ ॥

ऐकोनविंशतिमुपः साष्टाङ्गः सर्वगः प्रभुः ।
 स्थूलभुक् चतुरात्माथ विश्वो वैश्वानरः पुमान् ॥ ८ ॥

विश्वजित्प्रथमः पादः स्वप्नस्थानगतः प्रभुः ।
 सूक्ष्मप्रज्ञः स्वतोऽष्टाङ्ग ऐको नान्यः परंतप ॥ ९ ॥

सूक्ष्मभुक् चतुरात्माथ तैजसो भूतराऽयम् ।
 छिरण्यगर्भः स्थूलोऽन्तर्द्धितीयः पाद उच्यते ॥ १० ॥

कामं कामयते यावद्यत्र सुप्तो न कञ्चन ।
 स्वप्नं पश्यति नैवात्र तत्सुषुप्तमपि स्फुटम् ॥ ११ ॥

अेकीभूतः सुषुप्तस्थः प्रज्ञानघनवान्सुधी ।
 नित्यानन्दमयोऽप्यात्मा सर्वश्रुवान्तरस्थितः ॥ १२ ॥
 तथाध्यानन्दभुङ्क्तेतोभुभः सर्वगतोऽव्ययः ।
 यतुरात्मेश्वरः प्राज्ञस्तृतीयः पादसंज्ञितः ॥ १३ ॥
 ओष सर्वेश्वरश्चैष सर्वज्ञः सूक्ष्मभावनः ।
 ओषोऽन्तर्याम्येष योनिः सर्वस्य प्रभववाच्यौ ॥ १४ ॥
 भूतानां त्रयमध्येतत्सर्वोपरमभाषकम् ।
 तत्सुषुप्तं हि यत्स्वप्नं मायामात्रं प्रकीर्तितम् ॥ १५ ॥
 यतुर्थश्चतुरात्मापि सख्यिद्वेकसो ऽयम् ।
 तुरीयावसितत्त्वाच्च ऐकैकत्वनुसारतः ॥ १६ ॥
 ज्ञातानुज्ञात्रननुज्ञातृविकल्पज्ञानसाधनम् ।
 विकल्पत्रयमत्रापि सुषुप्तं स्वप्नमान्तरम् ॥ १७ ॥
 मायामात्रं विदित्वैवं सख्यिद्वेकसो ऽयम् ।
 विभक्तो ऽयममादेशो न स्थूलप्रज्ञमन्वडम् ॥ १८ ॥
 न सूक्ष्मप्रज्ञमत्यन्तं न प्रज्ञं न क्वचिन्मुने ।
 नैवाप्रज्ञं नोभयतःप्रज्ञं न प्रज्ञामान्तरम् ॥ १९ ॥
 नाप्रज्ञमपि न प्रज्ञाघनं यादृष्टमेव च ।
 तदलक्षणमग्राह्यं यद्व्यवहार्यमचिन्त्य-
 मव्यपदेश्यमेकात्मप्रत्ययसारं प्रपञ्चोपशमं
 शिवं शान्तमद्वैतं यतुर्थं मन्यन्ते स ब्रह्म
 प्राणवः स विज्ञेयो नापरस्तुरीयः सर्वत्र
 भानुवन्मुमुक्षूणामाधारः स्वयंज्योतिर्ब्रह्माकाशः
 सर्वदा विराजते परंब्रह्मत्वादित्युपनिषत् ॥
 एति अष्टमोपदेशः ॥ ८ ॥
 अथ ब्रह्मस्वरूपं कथमिति नारदः पप्रच्छ ।
 तं उवाच पितामहः किं ब्रह्मस्वरूपमिति ।
 अन्योसावन्योऽहमस्मीति ये विदुस्ते पशवो न स्वभाव-
 पशवस्तमेवं ज्ञात्वा विद्वान्मृत्युमुष्णामुत्पद्यते
 नान्यः पन्था विद्यतेऽयनाय ।

कालः स्वभावो नियतिर्यदृच्छा

भूतानि योनिः पुरुष इति चिन्त्यम् ।

संयोग ओषां नत्वात्मभावा-

दात्मा ऽयनीशः सुभृदुःभ्रतेतोः ॥ १ ॥

ते ध्यानयोगानुगता अपश्यन्

द्वेवात्मशक्तिं स्वगुणैर्निगूढाम् ।

यः कारणानि निभिलानि तानि

कालात्मयुक्तान्यधितिष्ठत्येकः ॥ २ ॥

तमेकस्मिंस्त्रिवृतं षोडशान्तं

शतार्धारं विंशप्रतित्यराभिः ।

अष्टकैः षड्भिर्विश्वरूपैकपाशं

त्रिमार्गमेदं द्विनिमित्तैकमोढम् ॥ ३ ॥

पञ्चस्रोतोम्बुं पञ्चयोन्युग्रवक्त्रां

पञ्चप्राणोर्भिं पञ्चबुद्ध्युद्धिभूलाम् ।

पञ्चावर्तां पञ्चदुःखौघवेगां

पञ्चशङ्खमेदां पञ्चपर्वामधीमः ॥ ४ ॥

सर्वाण्ये सर्वसंस्थे बृहन्ते

तस्मिन्सो भ्राम्यते ब्रह्मचक्रे ।

पृथगात्मानं प्रेरितारं य मत्वा

जुष्टस्ततस्तेनामृतत्वमेति ॥ ५ ॥

उद्गीथमेतत्परमं तु ब्रह्म

तस्मिंस्त्रयं स्वप्रतिष्ठाक्षरं य ।

अत्रान्तरं वेदविद्यो विदित्वा

वीनाः परे ब्रह्मणि तत्परायणाः ॥ ६ ॥

संयुक्तमेतत्क्षरमक्षरं य

व्यक्ताव्यक्तं भरते विश्वमीशः ।

अनीशश्चात्मा अध्यते भोक्तृभावा-

जृज्ञात्वा देवं मुच्यते सर्वपाशैः ॥ ७ ॥

ज्ञाज्ञौ द्वावज्जानीशनीशावजा

ऽयेका भोक्तृभोगार्थयुक्ता ।

अनन्तश्चात्मा विश्वरूपो ष्यकर्ता
त्रयं यदा विन्दते ब्रह्ममेतत् ॥ ८ ॥

क्षरं प्रधानममृताक्षरं हरः
क्षरात्मानावीशते देव अेकः ।
तस्याभिध्यानाद्योजनात्तत्त्वभावा-
द्भूयश्चान्ते विश्वमायानिवृत्तिः ॥ ९ ॥

ज्ञात्वा देवं मुख्यते सर्वपाशैः
क्षीणैः क्लेशैर्जन्ममृत्युप्रडाशिः ।
तस्याभिध्यानात्तृतयं देवमेदे
विश्वैश्वर्यं देवल आत्मकामः ॥ १० ॥

अेतज्ज्ञेयं नित्यमेवात्मसंस्थं
नातः परं वेदितव्यं छि डिञ्चित् ।
भोक्ता भोग्यं प्रेरितारं य मत्वा
सर्वं प्रोक्तं त्रिविधं ब्रह्ममेतत् ॥ ११ ॥

आत्मविद्या तपोमूलं तद्ब्रह्मोपनिषत्परम् ।
य अेवं विदित्वा स्वरूपमेवानुचिन्तयं-
स्तत्र को मोहः कः शोक अेकत्वमनुपश्यतः ॥ १२ ॥

तस्माविराड्भूतं भव्यं
भविष्यद्भवत्यनश्चरस्वरूपम् ।
अणोरणीयान्महतो महीया-
नात्मास्य जन्तोर्निहितो गुडायाम् ।
तमङ्कतुं पश्यति वीतशोको
धातुःप्रसादान्महिमानमीशम् ॥ १३ ॥

अपाणिपादो जवनो ग्रीहीता
पश्यत्ययक्षुः स श्रुणोत्यकर्णः ।
स वेत्ति वेद्यं न य तस्यास्ति वेत्ता
तमाहुरग्र्यं पुरुषं मदान्तम् ॥ १४ ॥

अशरीरं शरीरेष्वनवस्थेश्ववस्थितम् ।
मदान्तं विभुमात्मानं मत्वा धीरो न शोचति ॥ १५ ॥

सर्वस्य धातारमचिन्त्यशक्तिं

सर्वागामान्तार्थविशेषवेधम् ।

परात्परं परमं वेदितव्यं

सर्वावसाने सङ्कट्टेदितव्यम् ॥ १६ ॥

कविं पुराणं पुरुषोत्तमोत्तमं

सर्वेश्वरं सर्वदेवैरुपास्यम् ।

अनादि मध्यान्तमनन्तमव्ययं

शिवाय्युताम्भोरुडगर्भभूधरम् ॥ १७ ॥

स्वेनावृतं सर्वमिदं प्रपञ्चं

पञ्चात्मकं पञ्चसु वर्तमानम् ।

पञ्चीकृतानन्तभवप्रपञ्चं

पञ्चीकृतस्वावयवैरसंवृतम् ।

परात्परं यन्मलतो मलान्तं

स्वरूपतेजोमयशाश्वतं शिवम् ॥ १७ ॥

नाविरतो दृश्चरितान्नाशान्तो नासमाहितः ।

नाशान्तमनसो वापि प्रज्ञानेनैनमाप्नुयात् ॥ १८ ॥

नान्तःप्रज्ञं न बलिः प्रज्ञं न स्थूलं नास्थूलं

न ज्ञानं नाज्ञानं नोभयतः प्रज्ञमग्राह्य-

भव्यवहार्यं स्वान्तःस्थितः स्वयमेवेति य एवं वेद

स मुक्तो भवति स मुक्तो भवतीत्याह भगवान्पितामहः ।

स्वस्वरूपज्ञः परित्राट् परित्राडोकाकी यरति

भयत्रस्तसारङ्गवत्तिष्ठति । गमनविरोधं न करोति ।

स्वशरीरव्यतिरिक्तं सर्वं त्यक्त्वा हृपदवृत्त्या स्थित्वा

स्वरूपानुसन्धानं कुर्वन्सर्वमनन्यबुद्ध्या

स्वस्मिन्नेव मुक्तो भवति । स परित्राट् सर्वक्रियाकारकनिर्वर्तको

गुरुशिष्यशास्त्रादिविनिर्मुक्तः सर्वसंसारं विसृज्य

यामोहितः परित्राट् कथं निर्धनिकः सुभी धनवा-

ञ्ज्ञानाज्ञानोभयातीतः सुभङ्गुभातीतः

स्वयंज्योतिप्रकाशः सर्ववेधः सर्वज्ञः सर्वसिद्धिदः

सर्वेश्वरः सोऽहमिति । तद्विषयोः परमं पदं यत्र

गत्वा न निवर्तन्ते योगिनः । सूर्यो न तत्र भाति
न शशाङ्कोऽपि न स पुनरावर्तते न स पुनरावर्तते
तत्कैवल्यमित्युपनिषत् ॥

इति नवमोपदेशः ॥ ८ ॥

ॐ भद्रं कर्णेभिः शृणुयाम देवा ।
भद्रं पश्येमाक्षभिर्यजत्राः ।
स्थिरैरङ्गैस्तुष्टुवाꣳसस्तनूभिः ।
व्यशेम देवहितं यदायुः ।
स्वस्ति न इन्द्रो वृद्धश्रवाः ।
स्वस्ति नः पूषा विश्ववेदाः ।
स्वस्ति नस्तार्क्ष्यो अरिष्टनेमिः ।
स्वस्ति नो बृहस्पतिर्दधातु ॥

ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ॥

॥ इति नारदपरिव्राजकोपनिषत्समाप्ता ॥

Encoded by Sunder Hattangadi

——
Narad-Parivrajaka Upanishad

pdf was typeset on April 1, 2025

——
Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

